

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende

No. 487

In de onderwereld van New-York.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

LUITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

IN DE ONDERWERELD VAN NEW-YORK.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De microfoon.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het kan ongeveer twee uur in den middag zijn geweest toen er een zeer fraaie tweezitter stilstond voor de breede deur van het Crampton Hotel, in de 24e Straat te New-York.

Het sierlijke voertuig werd bestuurd door een buitengewoon bevallige vrouw van omstreeks 25 of 26 jaar, naar de laatste mode gekleed in een automantel met groote ruiten, het zwartgelokte hoofd gedekt door een soort sportpet van zijde met een groote klep, die de prachtige, glanzende oogen moest beschermen tegen de stralen van de zon, die al zeer krachtig scheen, ofschoon de lente ternauwernood haar intrede had gedaan.

Zij keek even rond, maar zij behoefde niet lang te wachten, want er kwam uit een zijpoort onmiddellijk een man toeschieten, die onder het loopen haastig zijn buis aantrok en er de ver gulde knopen van dichtmaakte — dat was de chauffeur van het hotel, die het toezicht hield in de garage, welke plaats bood voor meer dan honderd wagens.

Hij bleef naast den wagen staan, tot de schoone bestuurster was uitgestapt, die hem zelfs niet scheen te zien en sprong daarna onmiddellijk achter het stuurwiel, om den nieuwen wagen de garage binnen te rijden.

De jonge vrouw beklom intusschen met lenigen tred de paar treden van het groote terras en ging de reusachtige hal van het hotel binnen, waar een groot aantal gemakkelijke rieten stoelen en zwaar gepolijste rustbanken stonden, nagestaard door de bewonderende oogen van eenige heeren, die juist uit het hotel kwamen.

— Dat is Pina Baretti! fluisterde de een tot den ander, terwijl hij nogmaals een blik achter zich wierp, om de schoone vrouw na te zien.

— Nooit van gehoord! zeide de ander.

— Waar kom je dan vandaan, man? Kom je regelrecht van de maan? Pina Baretti is nog slechts een week in New-York, waar zij optreedt als medium van een Indiër, bij zijn spiritistische en telepatische séances en toch weet iedereen

reeds wie zij is! Haar portret staat achter de ramen van alle boekhandelaren, het heeft reeds in ieder weekblad gestaan dat zichzelf respecteert en eigenlijk moest je je schamen, dat je haar niet kent!

— Is zij dan zoo toeschietelijk? vroeg de ander, terwijl hij zijn cigaret aanstak.

— Verre van dat! riep zijn metgezel bijna verschrikt uit. Geloof dat vooral niet! Het is natuurlijk een vrouw die avonturen gehad heeft, dat is duidelijk genoeg aan haar te zien, maar zij is volstrekt geen cocotte, of iets wat daarop gelijk! Zij moet integendeel zeer trotsch zijn en het is lang niet gemakkelijk aan haar te worden voorgesteld!

Onder het spreken waren de beide heeren reeds het terras afgegaan en Pina Baretto was verder geloopt en wilde zich naar de lift begeven, toen de portier eerbiedig op haar toetrad en haar een kaartje ter hand stelde, met de woorden:

— Deze heer is vanmorgen om twaalf uur hier geweest, madame en hij zeide dat hij dadelijk na de lunch zou terugkeeren, want hij moest u dringend spreken over een belangrijke zaak. Hij had het onderwerp van het gesprek achter op het kaartje geschreven, zeide hij!

De jonge, schoone vrouw had even de wenkbrauwen gefronst en draaide het kaartje besluiteloos om.

Er stond slechts een enkel woord achter, van een zeer alledaagsche beteekenis — maar dat eene woord deed het gelaat van Pina Baretto eensklaps veranderen en op levendigen toon sprak zij:

— Ik ga nu naar mijn kamer — daar zal ik lunchen. Ik heb mij wat verlaat. Die heer moet aanstonds bij mij worden toegelaten, wanneer hij terugkeert! Ik heb inderdaad een belangrijke zaak met hem te verhandelen.

Zij knikte den man toe en ging verder naar de lift, waar de liftjongen reeds met zijn pet in de hand eerbiedig stond te wachten.

De lift bracht haar tot aan de derde verdieping en nu liep zij haastig door den breeden corridor en stak den kleinen sleutel, dien zij van de portier had gekregen in het slot van een deur, waarop het nummer 127 geschilderd stond.

Zij trad een zeer fraai gemeubeld vertrek binnen, zooals men ze alleen maar in de eerste-

rangs hotel in Amerika pleegt te vinden.

Het vertrek had twee ramen, die beiden op de 24ste Straat uitzagen en waarvan er een op een balcon uitkwam.

De jonge vrouw ontdeed zich haastig van haar automantel, wierp de zijden pet af en bleef met het kaartje in de hand een oogenblik peinzend in het midden van het vertrek staan, groot, van een waarlijk vorstelijke schoonheid met haar ovaal gelaat, haar verwonderlijk schoone, zwarte oogen, die beurtelings schenen te kunnen vleien en haten en het volle, ravenzwarte haar.

Toen mompelde zij zachtjes voor zich heen:

— Die man moet een ingewijde zijn! Maar zijn naam heb ik nooit gehoord. Wat kan hij van mij willen? Ik zal in ieder geval op mijn hoede moeten zijn — zoolang John Raffles nog op vrije voeten rondloopt!

Zij ging op een sierlijk schrijfbureau toe, trok de klep open, nam uit een lade een kleine revolver en liet die glijden in den zijzak van haar zijden jumper.

Juist op dat oogenblik werd er op de deur geklopt en een étage-kellner kwam vragen of hij mocht komen dekken voor de lunch.

Pina Baretto knikte zwijgend en de man ging aan het werk, bijgestaan door een piccolo en met die raadselachtige snelheid en handigheid, die alleen door jarenlange oefening verkregen worden.

De lunch werd gereed gezet op een ronde tafel dicht bij een der ramen en de jonge vrouw begon met smaak te eten.

Toen zij bijna gereed was en aan het kleine glaasje likeur nipte, hetwelk de kellner haar klandestien had gebracht, ofschoon het natuurlijk streng verboden was, werd er opnieuw op de deur geklopt en de kellner diende het bezoek aan van den heer Jim Dunlop.

De jonge vrouw was langzaam opgestaan en keek een seconde later in het langgerekte bleeke gelaat van een goed gekleed man van omstreeks 35 à 36 jaar met doordringende, grijszwarte oogen, een smallen haviksneus, dunne lippen en een eigenaardige, ivoorbleeke gelaatskleur.

Hij had een diepe buiging voor de jonge vrouw gemaakt, wachtte tot de deur door den kellner weder gesloten was en zeide toen met een zachte en toch buitengewoon doordringende stem:

— Laat ik u vooral niet weerhouden, madame, uw maaltijd te beëindigen! Het zou mij leed doen, wanneer gij u om mijnentwille — terwille van een vreemde dus, eenigen dwang zoudt opleggen!

— Ik ben klaar, mijnheer — stel u gerust! zeide Pina Baretta. Ik moet u bekennen dat gij mij eenigszins verbaasd ziet — ik ken u volstrekt niet en eerlijk gezegd kan ik ook in het geheel niet begrijpen, wat gij wel van mij kunt verlangen.

— Waarom gelooft gij dat ik iets van u verlang, madame? vroeg de bezoeker glimlachend.

De schoone vrouw liet een helder lachje hooren en zeide toen:

— Dat is waar — daar weet ik niets van! Neem plaats wat ik u verzoeken mag!

— Een oogenblik, madame!

Jim Dunlop was met een paar stappen bij de deur, volkomen onhoorbaar en opende haar plotseling.

Hij keek de gang in beide richtingen af, overtuigde zich dat de kellner inderdaad was heengegaan, deed de deur weer dicht, zette zijn wandelstok in een hoek van de kamer, na er zijn hoed over te hebben gehangen en kwam toen weder naar Pina Baretta toe.

Hij keek haar aandachtig aan, terwijl hij zijn glacé handschoenen uittrok, liet zijn blikken langs haar schoone gestalte glijden en toen bleven die gevestigd op een der zakken van den jumper en weder verscheen er een flauwe glimlach om zijn lippen, terwijl hij zeide:

— Ik zie dat gij uw voorzorgsmaatregelen genomen hebt, madame! O, verontschuldig u vooral niet — ik neem het u geenszins kwalijk! Ik ben u volkomen vreemd en het kenwoord achter op mijn kaartje moest u wel op uw hoede doen zijn! Ik van mijn kant echter verkeer in gelijke omstandigheden en daarom zult ge mij zeker wel toestaan, als ik mij op mijn beurt zekerheid verschaf! Wilt ge mij de letters noemen?

— Met genoeg! K. — P. — L.!

De bezoeker had snel een papiertje uit zijn zak genomen, keek het even in en sprak:

— In orde! Het getal als ik u verzoeken mag?

— 1 - 8 - 7 - 1 - 3.

— Ik dank u, madame! Nu mijn beurt!

Hij liet zijn stem tot een zeer zacht gefluister dalen en vervolgde:

— Ik ben kapitein Y. Z. Hier is het teeken!

Hij haalde uit een geheim zijzakje van zijn portefeuille een wit beenen plaatje, waarop een eigenaardig figuur gegraveerd was en liet het de jonge vrouw zien.

Nadat zij het nauwkeurig beschouwd had, stak hij het weder weg en vervolgde:

— Gij kunt mij voorts alles vragen wat gij wilt, om u te overtuigen dat ik u niet bedrieg! Ik ben trouwens niet vermomd — en de leden van de bende van het Kwade Oog, die mij kennen — ik erken dat het er niet veel zijn, want steeds vertoonden de kapiteins zich gemaskerd — zullen u kunnen bevestigen dat ik inderdaad Jim Dunlop ben, ingenieur — en op mijn tijd ook een weinig uitvinder!

De schoone vrouw had met groote aandacht naar deze korte uiteenzetting geluisterd en zeide nu:

— Ik moet u bekennen, dat ik zeer nieuwsgierig ben naar hetgeen gij mij wel te zeggen kunt hebben, kapitein! Zijt gij op de hoogte?

— Ik geloof te weten wat gij bedoelt, madame! Ik meen inderdaad te mogen zeggen dat ik op de hoogte ben! Gij zijt nauwelijks vier dagen geleden door den Moloch, onzen aanvoerder, aangewezen als degene, die moet trachten, John Raffles in haar netten te vangen! Gij hebt die taak op u genomen, ofschoon gij niet eens wist waar onze vijand zich bevond, die de bende van het Kwade Oog thans voor de derde maal met zooveel hardnekkigheid — en laat ik er eerlijkheidshalve aan toevoegen: met zooveel succes — bestrijdt! Toen is er evenwel een man komen opdagen, een zekere Pete Carton, treinbeambte van beroep en luitenant van onze bende, die licht in de duisternis bracht. Want hij was de man, die had kunnen afluisteren waarheen de beschermeling van Raffles, Jerry Hooker, zich begeven had, dat wil zeggen naar zijn landhuis bij San Francisco.

— Ik geloof inderdaad dat gij goed op de hoogte zijt, kapitein!

— O, ik weet nog veel meer! Ik weet ook dat die Jerry Hooker, de schatrijke steunpilaar van de beurs, ons reeds lang een grooten losprijs zou hebben betaald, wanneer John Raffles zich niet met de zaak bemoeid had. Hij heeft

Hooker en zijn dochter laten ontsnappen aan onze wrekende hand en aan hem hebben wij het te danken, dat men langzamerhand den spot met ons begint te drijven! Maar intusschen — die Carton was u met zijn mededeeling zeer welkom, want op die manier zouden wij het spoor van Raffles kunnen hervinden, daar het immers zeker was, dat hij zijn beschermelingen niet in den steek zou laten, maar met hen in verbinding zou blijven. Gij behoeft dus niets anders te doen dan Hooker goed te laten bespieden, om aldus vroeg of laat de verblijfplaats van Raffles te ontdekken! En toch is er van al uw schoone plannen niets terecht gekomen, madame — tegen uw verlangen en zonder uw schuld, laat ik er dat dadelijk bij zeggen!

Pina Barette gaf geen antwoord, maar kneep de blanke handen tot vuisten en eensklaps verkreeg haar schoon gelaat een uitdrukking van duivelsche woede, dat het geheel misvormde.

— Hij zal er voor boeten — daarop kan hij rekenen! siste zij toen tusschen de spitse witte tanden,

— Ik kan mij uw wraakgevoelens zeer goed begrijpen, madame — en ik billijk ze! hernam Dunlop koeltjes. Intusschen moet ik er u op wijzen, dat gij u niet zult kunnen wreken, alvorens gij Raffles in uw macht hebt en zoover is het nog lang niet! Juist daarom ben ik bij u gekomen! Te zamen zullen wij misschien middelen kunnen beramen, om aan den onhoudbaren toestand in het Genootschap van het Kwade Oog een einde te maken!

Dunlop had plaats genomen en bekeek aandachtig zijn lange, schoongevormde vingers en de keurig onderhouden nagels.

En de jonge vrouw keek vol belangstelling naar dat bleke, smalle gezicht, de gespierde, lenige gestalte en zij bewonderde de voorname, koele rust, waarmede deze man zich bewoog, van wien zij wist dat hij de hand had gehad in een tweetal roofmoorden, terwijl het plan tot een grooten bankroof van hem afkomstig was — de roof, die ongeveer een maand geleden in een der Zuidelijke Staten met groot succes was uitgevoerd.

En zij vroeg zich nieuwsgierig af, wat deze man haar thans wel kon hebben voor te stellen, ofschoon haar scherpzinnigheid haar reeds op

een spoor had gebracht en zij meende te weten wat hij van haar wilde.

Na eenigen tijd zwijgend zijn nagels te hebben beschouwd, hief Dunlop langzaam zijn eigenaardig schitterende oogen naar de schoone vrouw op en begon toen:

— Alvorens ter zake te komen, Madame, ben ik wel genoodzaakt, in enkele woorden een kort overzicht te geven van onzen toestand, zooals hij was, zooals hij thans is — en zooals hij had kunnen zijn, wanneer er iemand anders aan het hoofd stond dan de Moloch. Ongeveer drie jaar geleden werd onze bende voor het eerst gesticht — vier maanden daarna ging zij ten onder door toedoen van John Raffles. Een jaar later trad er opnieuw een stoutmoedig man naar voren, die ten tweede male de bende van het Kwade Oog in het leven riep — eenige maanden daarna behoorde zij tot het verleden, alweer door toedoen van Raffles, den Londenschen gentleman-inbreker! En beide keeren eindigde de Moloch, de dappere aanvoerder, zijn leven in den electrischen stoel, terwijl tientallen hooggeplaatste leden onzer maatschappij voor hun leven de gevangenis ingingen!

Hij zweeg even en vervolgde toen op denzelfden zachten, rustigen toon, alsof hij sprak over een zaak die hem eigenlijk niet rechtstreeks aanging:

— Dit alles heeft niet belet dat onze bende opnieuw werd gesticht. De derde Moloch deed zijn intrede en evenmin als vroeger weet thans iemand wie of wat hij is. Hij komt en gaat steeds op geheimzinnige wijze, zelfs de vijf kapiteins zagen hem nooit anders dan in een ondoordringbare pij gehuld, zijn bevelen bereikten ons steeds langs een grooten omweg — en hij regeerde met ijzeren strengheid en wreedheid! Of hij ook met bekwaamheid regeerde — daarover zal de geschiedenis oordeelen, die altijd onpartijdig is. In het eerst kon onze bende eenige successen behalen — en toen verscheen die vervloekte Raffles weder ten tooneele! En wij mogen gerust zeggen, dat van dat oogenblik af alles ons tegen liep! Daar was om te beginnen de groote zaak met Jerry Hooker. De Moloch vroeg een losprijs van een half millioen dollars aan zijn dochter, nadat wij haar vader hadden ontvoerd! Ik heb mij van den aanvang af tegen dien onzinnigen eisch verzet — en de uitslag

toonde dat ik gelijk had. Gij kent het verloop van de zaak evengoed als ik — wij kregen het geld niet. Hooker werd door Raffles bevrijd, zes van onze mannen vonden den dood in den strijd met de politie, twaalf werden er gevangen genomen! Van dat tijdstip af liep alles ons tegen — Raffles nam het uiterlijk aan van Hooker — twee van onze mannen die een aanslag op hem pleegden, werden gearresteerd — in een stad in het Zuiden werden er twee gedood en vier gevangen genomen — toen kwam de groote strijd hier te New-York, waarbij niet minder dan veertig van onze beste mannen, waaronder drie luitenanten en een kapitein, in een geheime vergaderzaal werden gevangen genomen — en ten slotte vier dagen geleden de klap op den vuurpijl — de arrestatie van drie kapiteins! En dat alles het werk van John Raffles!

Pina Baretti had met de grootste aandacht toegelusterd en zeide nu opgewonden:

— Maar dat is waar ook! Gij moet er bij geweest zijn!

— Dat was ik ook, madame! hernam Dunlop kalm. De kapiteins waren in dien nacht door Thomas Darell tot een vergadering bijeengeroepen — de domoor had zich laten misleiden door een telefonische boodschap in geheime taal — de cijfertaal van den Moloch, waarvan Raffles den sleutel in zijn macht had weten te krijgen! Hoe dat in zijn werk is gegaan — het zou mij te ver voeren om u dat mee te deelen! Maar hij had dien sleutel in ieder geval. En ik moet zeggen dat hij er zeer handig gebruik van maakte.

Om kort te gaan, wij begaven ons om twee uur in den nacht allen naar het huis van Darell — en wij werden daar door de politie overvallen! Slechts op het laatste oogenblik wist ik te ontkomen door den schakelaar van het elektrische licht uit te draaien!

— Maar dan verkeert gij in groot gevaar, zei de jonge vrouw levendig. Kapitein Darell of een van de beide anderen behoeft maar uw naam te noemen — en gij wordt gearresteerd.

— Dat weet ik! hernam Dunlop rustig. Maar zij zullen niet spreken! En als zij het wel doen, — ik verzeker u dat men mij niet zoo spoedig arresteert.

— Maar hoe is het mogelijk dat de agenten van politie u bij dien overval niet herkend hebben?

— Daartoe duurde de zaak te kort — ter-

nauwernood eenige seconden! Ik was gelukkig vlug genoeg om bijtijds weg te komen! Maar Raffles kent mij — dat weet ik zeker! En ik denk dat hij mij alreeds zou hebben laten arresteeren, als hij maar voldoende bewijzen tegen mij had! En dat zal hem zeer moeilijk vallen, wees daar maar van overtuigd! En nu kom ik aan het eigenlijke doel van mijn bezoek, madame!

Dunlop had zijn lange beenen zoover mogelijk uitgestrekt en de toppen van zijn lange vingers tegen elkander gedrukt, terwijl hij ver in zijn stoel achterover leunde.

Zijn wenkbrauwen waren zoo sterk gefronst dat zijn oogen er bijna geheel onder schuil gingen.

Nog altijd klonk zijn stem even rustig als steeds, toen hij vervolgde:

— Naar mijn oordeel madame, hebben wij een groot gedeelte van deze tegenslagen uitsluitend te danken aan de onkunde en de onvoorzichtigheid van den Moloch! Ik zie dat gij verschrikt van mijn woorden en toch zult ge mij moeten bijvallen — want ik zeg niets als de waarheid! Men heeft mij openlijk en bedekt beschuldigd van naijver op den Moloch! Ik was niet naijverig, dat zweer ik u — ik gevoel alleen maar de vaste overtuiging in mijn binnenste, dat ik onze bende beter zou kunnen leiden dan hij het deed! Wat helpt het, bevelen uit te deelen, die stipt worden opgevolgd, omdat men voor zijn leven vreest, wanneer de opvolging van die bevelen tot zulk een beklagenswaardigen uitslag leidt?

Maar de jonge vrouw hief met een angstig gebaar de hand op en zeide fluisterend:

— Neem u toch in acht! Gij stelt u aan het grootste gevaar bloot als gij zoo spreekt? De muren hebben hier, even zoo goed als elders ooren!

Dunlop sprong bliksemsnel weer op, was in een wip bij de deur en opende ze.

Hij luisterde even, sloot toen de deur weder glimlachend en sprak:

— Gij maakt u noodeloos ongerust! Wij worden niet beluisterd. En al werden wij het wel — de Moloch weet zeer nauwkeurig hoe ik over hem denk!

— Als dat zoo is, kapitein — dan zijt gij uw leven ook geen seconde zeker! hernam Pina Baretti. Als de Moloch inderdaad weet dat gij hem naar de kroon steekt — dan zou ik niet gaarne in

uw schoenen staan! Dat moet gij toch zelf ook weten!

— Ik weet het! hernam Dunlop rustig. En ik neem mij dan ook goed in acht!

Voor het oogenblik is hij nog in de meerderheid, omdat hij weet wie ik ben, waar ik woon, waar ik mij bevind — terwijl de Moloch voor mij slechts een ongrijpbaar spookbeeld is! Reeds een paar malen heb ik getracht, hem tersluiks te volgen, als hij een bijeenkomst van de kapiteins verliet — maar het is mij niet mogen gelukken — daartoe hielden de kapiteins elkander onderling te goed in het oog! Maar ik geef mijn pogingen niet op! Ik beken het u eerlijk, madame — ik wil zijn plaats innemen! Denk er u toch eens in — binnen enkele weken zijn vier van de vijf kapiteins, negen luitenants, zeventig leden, gevangen genomen, zwaar gewond, gedood en deels zelfs reeds tot langdurige gevangenisstraffen veroordeeld! Nog een paar weken en het Kwade Oog zou hebben opgehouden te bestaan! En daarom kom ik u zeggen dat ik de taak van den Moloch wil overnemen en ik richt mij het eerst tot u, omdat gij zeer schrander, zeer wreed en zeer schoon zijt! Als gij wilt, kunt gij dit aanvaarden als een compliment — dat laat ik aan u over! Voorloopig beschouw ik vrouwelijke schoonheid alleen als een zeer scherp en bruikbaar wapen! En ik vraag u dus zonder omwegen — wilt gij mij bijstaan, wilt gij mij helpen, wilt ge mijn bondgenoot worden?

— Om den Moloch te bestrijden? vroeg Pina Barette op vreesachtigen toon.

— Dat vraag ik u niet — ik wil u niet aan zulk een groot gevaar bloot stellen! Ik wil slechts dat gij mij terzijde staat, als ik hem zal hebben verslagen! Dan zullen wij beiden ons tegen Raffles richten — en hij moet de duivel zelf zijn als hij ons dan nog ontsnapt! Slaat gij toe?

De schoone vrouw dacht slechts even na, stond toen op en zeide vastberaden:

— Als gij werkelijk slaagt — dan zult gij mij aan uw zijde vinden!

Op dit oogenblik viel er een of ander voorwerp met een lichten slag op den grond in de buurt van den schoorsteen.

Het leek wel of er volstrekt niets kon ontsnappen aan de aandacht van Jim Dunlop, want hij was onmiddellijk overeind, keek even rond en raapte toen een klein voorwerp op, dat hij even om en om draaide tusschen zijn nerveuze vingers.

Toen deed hij een greep in den schoorsteen en vatte het uiteinde van een dunnen electrischen geleidingsdraad.

Zijn gelaat was wat bleeker, toen hij zeer zacht tot Pina Barette zeide:

— Ik geloof dat de muren hier toch inderdaad ooren hebben, zooals gij zooeven zeidet! Wacht een oogenblik op mij — ik wil eens gaan zien aan wie die ooren toebehooren!

Hij snelde het vertrek uit, na het kleine voorwerp op een tafel te hebben gelegd.

De jonge vrouw nam het op en slaakte een kreet van schrik — zij hield een microfoon in de hand.

Een doosje **Dubec-Sigaretten**
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk II.

Oog in oog.

Dunlop was, na het vertrek van Pina Barette te hebben verlaten, zoo snel hij kon door de breede gang geijld en vervolgens bij twee treden tegelijk de trappen opgevlogen, zich niet bekommerend om de lift en waarschijnlijk bereikte

hij op die manier ook spoëdiger de bovenste verdieping, dan wanneer hij van dat vervoermiddel had gebruik gemaakt.

Hij kwam slechts een enkelen kellner tegen, maar daar hij blootshoofds was, dacht deze ge-

dienstige geest waarschijnlijk dat hij met een gast te doen had en hij verwonderde er zich misschien alleen een weinig over, dat die gast zoo gehaast scheen te zijn.

Zoo bereikte Dunlop de zolderverdieping, waar hij een oogenblik stilstond om adem te halen.

En dat mocht wel, want het hotel had tien verdiepingen!

Hij begreep, dat hij naar het dak zou moeten gaan om den oorsprong te vinden van het geheimzinnige voorval, dat zich zoeven in het vertrek van de Italiaansche avonturierster had afgespeeld.

De microfoon was waarschijnlijk niet stevig genoeg aan den draad bevestigd geweest en dat moest de man daarboven spoedig genoeg bemerken, zoodra hij niets meer hoorde.

Het was dus zaak, zoo vlug mogelijk te trachten het dak te bereiken, voor de luisteraar argwaan had gekregen en zich uit de voeten had gemaakt.

Dunlop beklom nog een zeer smalle trap, die naar een openstaand zolderluik voerde en het volgende oogenblik stak hij het hooft boven het dak uit — een zeer groot, ongelijk dak, met talrijke schoorsteenen, omgeven door een muur, waarop een hoog hek was geplaatst, zoodat een gedeelte er van als daktuin kon worden ingericht.

Hij kon echter een groot gedeelte van het geheele dak overzien, wat een voordeel mocht worden genoemd, want hij wist in de verste verte niet waar hij ergens den schoorsteen zou moeten zoeken, die behoorde bij de kamer van de vrouw, die door den aanvoerder van de Bende van het Kwade Oog was uitverkoren om John Raffles ten verderve te voeren.

Hij keek voorzichtig rond en een oogenblik later had hij een man in het oog gekregen, op een afstand van wel vijftig meter, die, gekleed als hotelkruier, dichtbij een schoorsteen stond.

Naast hem lagen eenige kleedjes en een matenklopper.

Hij scheen zich echter met die voorwerpen voor het oogenblik niet bezig te houden, maar wel met iets, wat Dunlop niet aanstonds kon onderscheiden.

Hij werkte zich echter door de opening, liep in gebukte houding snel en geruischloos over

het dak, tot nog slechts twintig meters hem scheidden van den man die daar bezig was.

Dunlop had toen juist den breeden, steenen voet van een schoorsteen bereikt, waar achter hij zich kon verbergen en hij kon toen ook zien, wat de hotelkruier in de hand hield.

Het was een zwart voorwerp, dat er juist zoo uitzag als de ontvanger van een telefoontoestel, maar kleiner en korter.

Daarbij behoorde een droge batterij en de man was juist bezig, deze te onderzoeken, waarschijnlijk omdat hij het aan dit ding weet, dat hij niets meer van het gesprokene daar beneden kon verstaan.

De draad moest zeker wel vijftig meters lang zijn en woog zoo zwaar, dat het ontbreken van de microfoon niet of slechts zeer moeilijk zou kunnen worden bespeurd.

Op het gelaat van Dunlop vertoonde zich een valsche uitdrukking.

Zijn gezicht vertrok krampachtig — hij begreep, dat die man daar niet toevallig was, dat hij niet toevallig de kamer van Pina Baretta had uitgekozen om er het gesprokene af te luisteren maar dat hij gehandeld had met een vooropgezet doel.

En als dat zoo was — dan kon die man in hemdsmouwen met zijn rose gestreept overhemd en zijn groote boezelaar van groen laken voor niemand anders zijn dan de gevaarlijke vijand van de bende — John Raffles in eigen persoon!

Dunlop sidderde, toen hij dit bedacht en zijn hand gleed naar zijn revolverzak.

Intusschen scheen de hotelbediende te hebben ingezien dat het gebrek niet kon schuilen in het element en ook niet in den ontvanger.

Hij trok den geleidingsdraad eenige meters op en begon hem toen heen en weer te schudden, naar allen schijn om er zich van te vergewissen of de microfoon zich nog wel aan het einde bevond.

Was dit het geval, dan moest het tikken van het kleine toestel tegen den binnenwand van den schoorsteen hem waarschuwen.

Hij haalde nog een paar meters draad op, slingerde hem nogmaals heen en weder en scheen toen te begrijpen wat er geschied was.

En bijna tegelijkertijd wierp hij een snellen blik om zich heen, zoo vlug, dat hij nog juist

den voet van den man zag, die snel achter den schoorsteen werd teruggetrokken.

Dunlop keek om zich heen en overtuigde zich, dat het dak volkomen verlaten was.

Aan de overzijde van de straat stonden weliswaar huizen, maar die waren niet zoo hoog als het hotel en hij kon van zijn standplaats de bovenste ramen zelfs niet zien.

Hij besloot nog even te wachten en dan den ander te overvallen met de revolver in de vuist.

Maar hij wachtte een weinig te lang — en hij vergat den voet, dien hij zijn tegenstander een oogenblik getoond had.

De schoorsteen, waarachter hij had post gevat, had een vierkanten voet en iedere zijde was op zijn minst een meter breed.

Toen hij nogmaals zeer voorzichtig om den hoek gluurde, de revolver thans in zijn hand geklemd, zag hij tot zijn verbazing, dat de andere man eensklaps verdwenen was.

Waarschijnlijk had hij zich aan den anderen kant van den schoorsteen begeven.

Dunlop bedacht zich nu niet langer, maar verliet zijn schuilplaats en ging met groote, kachtige schreden over het dak op den schoorsteen toe.

En vlak achter hem, op geen halven stap afstand volgde de man in hemdsmouwen, die in zijn rechterhand een revolver van eerbiedwekkende afmetingen hield.

En juist toen Dunlop den anderen schoorsteen bereikt had en zich verwonderd afvroeg, waarom de ander zich niet meer vertoonde, voelde hij ter hoogte van de nieren iets tusschen zijn ribben drukken en een zachte, maar bevelende stem zeide in zijn oor:

— Handen op, of ik schiet — in staat van wettige zelfverdediging!

Dunlop verwenschte zijn onvoorzichtigheid — hij uitte een gedempten vloek — maar zijn handen gingen de hoogte in.

En de linkerhand van den man in hemdsmouwen rees mee en nam hem de revolver af, terwijl een spottende stem zeide:

— Dat gevaarlijke ding zal ik maar zoo lang voor u opbergen! En draai u nu maar om — dan kunnen wij eens nader met elkander kennis maken!

Het moet gezegd worden, dat Dunlop zich zeer goed wist te beheerschen en den tegenslag als een man droeg.

Zijn gelaat was tenminste volkomen rustig en hij glimlachte zelfs, toen hij zich langzaam omkeerde en den ander in het gelaat keek.

Toen vroeg hij, op den toon van iemand die in een deftig salon een bekend gezicht meent te zien:

— John Raffles, zonder twijfel?

— In persoon, mijnheer Dunlop! Want ik heb immers de eer en het voorrecht met den bekenden ingenieur te spreken?

— Die ben ik!

— Het spijt mij, dat ik u geen stoel kan offereeren, maar ik kon natuurlijk niet verwachten dat mij de eer te beurt zou vallen, hier op het hoteldak door u te worden opgezocht.

— Doe geen moeite — wat wij te bespreken hebben, zal ook wel staande kunnen worden gedaan, denk ik!

— Ik ben het volkomen met u eens! hernam Raffles, de revolver nog steeds op de hoogte van Dunlops maag en op een veiligen afstand van hem, dat wil zeggen ongeveer een voet. Gij kunt nu uw handen wel weer laten zakken, maar ik zou u raden geen onverwachtsche bewegingen te maken, want ik ben in een zenuwachtige bui en deze revolver is weinig betrouwbaar — zij gaat af voor men het goed en wel weet! En zeg mij nu eens, waarde heer Dunlop, wat mij eigenlijk het genoegen verschaft?

— Een zonderlinge vraag! Ik wilde natuurlijk gaan zien, wie zich veroorloofde, in dit hotel gesprekken tusschen de gasten af te luisteren!

— Dat is waar — dat had ik moeten bedenken! In uw plaats zou ik waarschijnlijk juist hetzelfde gedaan hebben! hernam Raffles glimlachend. Wel, mijnheer Dunlop — gij hebt u daar zeer onheusch uitgelaten over uw onmiddellijken chef!

— Gij hebt alles verstaan wat wij zeiden? vroeg Dunlop op doffen toon.

— Ieder woord! Ja, de microfoon is een zeer practisch gebruiksvoorwerp, maar er kunnen natuurlijk ongelukken mee gebeuren — zij kan zich bijvoorbeeld van den draad losmaken en dan staat men aan groote onaangenaamheden bloot, zooals bijvoorbeeld verraderlijk te worden neergeschoten door dengene, wiens gesprekken men afluistert! O, verontschuldig u vooral niet, het is in uw geval zeer begrijpelijk! Maar ziet gij, — ik had uw voet zien verdwijnen, ik ben toen

op uw schuilplaats toegeslopen en ik ben er om heen gedraaid, zooals de maan draait om de aarde — de rest is u bekend! Toch moge u hier uit blijken, dat het misschien toch niet geheel en al billijk is, den Moloch te critiseeren, omdat hij niet tegen mij opgewassen blijkt te zijn! Er zijn andere personen waarvan men hetzelfde zou kunnen zeggen — zonder u te willen grieven!

Dunlop beet zich op de lippen en wierp Raffles een blik vol haat toe, maar deze vervolgde kalm:

— Wij zullen zoo verstandig zijn, elkander niet de huid vol te schelden, zooals de oude Grieksche helden deden, die door Homerus bezongen zijn! Het is tijdverlies en het dient tot niets! Wij weten nu wat wij aan elkander hebben, mijnheer Dunlop. Wat gij van mij gezegd hebt zoeven — het is van het eerste tot het laatste woord de zuivere waarheid! Ik heb de bende van het Kwade Oog reeds veel nadeel berokkend — en ik wil het u niet verzwijgen, dat ik niet zal rusten voor ik haar volkomen vernietigd heb. Gij van uw kant tracht mij dat natuurlijk te beletten. Maar gij beoogt nog iets anders — gij wilt den Moloch van den troon stooten en zijn plaats innemen! Welnu, het moge u wat vreemd in de ooren klinken, maar ik juich dat voornemen van ganscher harte toe!

Dunlop wierp Raffles een onderzoekenden, wantrouwenden blik toe en zeide toen op koelen toon:

— Gij zult het mij niet ten kwade duiden, als ik dit niet zoo grif aanneem. Welk belang kunt gij er bij hebben, dat de eene chef door den ander vervangen wordt?

— De vraag is nogal naïef, waarde heer Dunlop! antwoordde Raffles schouderophalend. Vergeet gij dan, dat het voor mij een groot verschil maakt, of ik den man moet bestrijden, die zich nimmer vertoont en van wien ik niet weet waar hij woont en wie hij is, dan een man, wiens naam en woonplaats ik ken! Mijn hemel, gij zult geen twee dagen aan het bewind zijn, of ik zal u aan de politie hebben overgeleverd!

— Gelooft gij dat? vroeg Dunlop op dreigenden toon en met een valsch licht in zijn oogen. Nu, dat valt nog te bezien!

Raffles had onder het spreken onwillekeurig de revolver een weinig laten zakken en met een

bliksemsnelle beweging sloeg Dunlop den rechterarm van zijn tegenstander nog verder omhoog, greep zijn pols met ijzeren greep en vatte hem tegelijkertijd met de rechterhand bij de keel.

De aanval geschiedde zoo onverhoeds, dat Raffles een oogenblik het evenwicht verloor en achteruit trad.

Hij verwarde zich daarbij in den electricischen geleidingsdraad, die vele meters lang uit den schoorsteen hing en waarvan het uiteinde zich om een steunijzer gekronkeld had.

Voor hij zijn evenwicht had kunnen herwinnen, had Dunlop zich met zijn volle gewicht op hem geworpen en beide mannen stortten op het dak terneder.

Het hoofd van Raffles schoot rakelings voorbij het steunijzer, maar hij klemde zich stevig aan Dunlop vast en deze kon er niet in slagen, hem de revolver te ontfutselen.

En Raffles durfde den trekker niet overhalen, want het wapen was uit de richting gegaan en zou hem misschien evengoed hebben kunnen treffen.

Hij liet dus den trekker los en met een krampachtige beweging wist hij het wapen eenige meters ver weg te slingeren.

Dunlop wilde bliksemsnel opspringen om de revolver te grijpen, maar Raffles was hem te vlug af en sloeg, terwijl zijn keel nog steeds omvat werd door de rechterhand van zijn tegenstander, op de wijze der Japansche worstelaars zijn been om het lichaam van Dunlop.

De kapitein van de bende van het Kwade Oog was ontegenzeggelijk een zeer gespierd man, die zijn lichaam gestaald had door voortdurende oefeningen — maar hij zag al spoedig in, dat hij het tegen de lenigheid en de kracht van Raffles zou moeten afleggen.

Terwijl deze uit alle macht met zijn gekromd linkerbeen de lendenen van Dunlop drukte, duwde hij met kracht zijn linkerhand tegen de kin van den man, zoodat hij wel verplicht werd, de keel van Raffles los te laten.

En toen was het pleit beslecht.

Raffles wrong zijn rechterpols los, door een eenvoudige draaiende beweging en trof toen met zijn vuist zijn tegenstander met zooveel kracht tegen den kaak dat deze naast hem neerplofte.

In een oogwenk was Raffles op de been en hij nam zijn revolver opnieuw op.

Hij keek glimlachend toe, hoe Dunlop half versuft overeind kwam, waarbij hij zich moest steunen aan den schoorsteen en bromde toen voor zich heen:

— Zou ik hem nu hier laten arresteeren? Waartoe zou het dienen? Hij zou er zich immers uit weten te praten! Hoe kan ik het bewijzen dat hij iets te maken heeft met de bende van het Kwade Oog! Neen, slimme lieden zooals hij, moeten op heeterdaad betrapt worden, anders laat men hem den volgenden dag weder op vrije voeten. Zoolang de drie kapiteins, die ik heb helpen vangen, hem niet verraden — zoolang is hij betrekkelijk veilig! En wat die schoone dame daar beneden betreft — van haar weet ik nog lang niet genoeg af en ik moet eerst volledige informaties hebben, voor ik tegenover haar kan optreden. Dat zij reeds nu door de politie gezocht wordt, geloof ik haast niet, anders zou zij het toch zeker niet wagen openlijk in een hotel als dit te wonen! En zij kan mij toch niet ontgaan — een vrouw van haar schoonheid loopt overal in het oog!

Toen Raffles gereed was met deze kleine alleenspraak, stond Dunlop juist weer wankelend op zijn beenen, nog een weinig versuft door den hevigen slag.

— Gij moet het mij maar niet kwalijk nemen, dat ik uw kleederen wat bevuild heb! zeide Raffles vergoelijkend. Het was natuurlijk mijn bedoeling niet — gij hebt er mij min of meer toe gedwongen. Nu, wij hebben elkaar voor het oogenblik weinig meer te zeggen. En wat wij voortaan met elkaar te bespreken hebben — dat zal onze revolver wel voor ons zeggen, denk ik! Maar dat zeg ik u — gij zult u voor mij in acht moeten nemen, van dit oogenblik af! Ik

zal u volgen als uw schaduw en zoodra ik ontdek, dat gij in waarheid de aanvoerder van de bende zijt geworden — dan is uw rol uitgespeeld! Maar zoover zijn wij nog niet, moet ik vreezen! Want als ik nog niet eens heb kunnen ontdekken wie en wat de Moloch is — hoe zoudt gij dat dan hebben kunnen doen? En nu zal ik u moeten verzoeken, mijnheer Dunlop, bij gindschen rand van het dak te gaan staan, zoover mogelijk van het luik af, waardoor ge waarschijnlijk naar boven zijt gekomen. Denk er om dat mijn revolver u vergezelt op uw weg! Ziet gij, ik wil mijn aftocht dekken! Ik ga langs een anderen weg naar beneden en ik verlaat voorloopig dit hotel, nu ik moet vreezen, dat gij mij spoedig zoudt verraden aan den gérant — ik heb hier overigens toch niets meer te doen, de microfoon heeft haar plicht gedaan! Tot ziens, mijnheer Dunlop — en succes met uw streven!

Hij richtte de revolver op het hoofd van den ander en Dunlop begreep nu wel dat het ernst was en hij haastte zich, het gelaat van woede en haat vertrokken, ofschoon uiterlijk even kalm als steeds, het bevel van Raffles te gehoorzamen.

Zoodra hij de balustrade van het dak bereikt had, deed Raffles een paar stappen terzijde, lichtte een luik in het dak op, slingerde zijn beenen over de opening, tot zij steun vonden op de treden van een ladder, trok zijn hoofd terug, liet het luik vallen, hetwelk hij daarop grendelde en haastte zich naar de lift, voor de bedienden bestemd, evenals voor de bagage, en daalde daarmede naar de vestibule af.

Nog geen halve minuut later had hij het hotel verlaten.

Hoofdstuk III.

De strijd om de macht.

Raffles had het groote hotel door een achterdeur verlaten en reeds een straat verder vond hij een taxi, die hem tot dichtbij de Brooklyn Brug bracht.

Hij verliet hier het voertuig, betaalde den chauffeur, ging te voet verder en na ongeveer

tien minuten te hebben geloopt, stapte hij een soort koetspoort binnen, uitkomend op de kade en die voerde naar een vrij ruime binnenplaats.

Raffles had zijn groene boezelaar reeds in de auto afgedaan en opgerold in den zak van zijn overjas gestoken.

Hij liep bedaard over de binnenplaats, besteeg een vermolmde trap, opende een vervelooze deur en bevond zich nu op de eerste verdieping van een laag, oud, smal huis, dat zeker nog moest dateeren uit den tijd der Hollandsche kolonisaties, met zijn eigenaardigen trapgevel en zijn houten trap buiten het huis, aan een kant, die zeer waarschijnlijk vroeger de voorzijde was geweest, terwijl in den achtergevel, die nu naar de kade was gericht en die thans als voorzijde gold, de hoofddeur was aangebracht.

Toen Raffles de deur weder gesloten had stond hij in een half duistere gang en onmiddellijk ging er ergens een deur open en een heldere stem vroeg:

— Wie is daar?

— Ik ben het maar, mijn waarde! antwoordde Raffles lachend. Heb je je ongerust gemaakt, Brand?

Hij vatte de uitgestoken hand van een nog jongen man, maar met borstelige wenkbrauwen en verweerde huid — dat was Charles Brand, zijn trouwe vriend, vermomd als een kadewerker, gekleed in een bombazijnen pak en met een rooden halsdoek om.

In het vertrek stonden maar heel weinig meubelen, maar die allen aan hun doel beantwoordden — en er hing verder een zeer aangenaam prikkelende lucht van een krachtige soep, die te borrelen stond in een grooten pot, op een eenvoudig ijzeren gasfornuis en waarin geroerd werd door een reusachtig gebouwde man met de schouders van den Hercules van Farnese, en eveneens gekleed in een pantalon van geribd bombazijn en een blauwen werkkieel.

Die man was James Henderson, die, wanneer Raffles in zijn huis te Londen woonde, het nederig ambt van chauffeur uitoefende, maar die hier te New-York dezelfde bezigheden verrichtte als Raffles — de bestrijding van de bende van het Kwade Oog!

— Ik ben blij dat je er bent! zeide Brand, terwijl hij de hand van Raffles krachtig schudde. Het was toch een gevaarlijke onderneming, dat moet je erkennen!

— Zij is gevaarlijk geworden door mijn eigen domheid, waarde Brand! zeide Raffles schouderophalend.

En hij deelde den beiden mannen in enkele woorden mede, wat er op het dak van het

Crampton Hotel was voorgevallen tusschen hem en Jim Dunlop.

Henderson, die nu en dan had opgehouden met het roeren in zijn soeppot, om beter te kunnen luisteren, zeide op grimmigen toon:

— Neem me niet kwalijk, Mylord, maar in uw plaats had ik dat gevaarlijke heerschap dadelijk door de politie laten inrekenen!

— Op welke beschuldiging, James? vroeg Raffles glimlachend.

— Op welke beschuldiging? Wat drommel — op die van manslag! Hij heeft toch met u gevochten!

— Zeer waar, James — maar ik ook met hem! hernam Raffles. Hij zou dus evenveel recht hebben gehad om de politie op mij af te zenden!

Henderson bromde nog iets voor zich heen, wat niemand verstond, maar hij was blijkbaar niet voldaan door dit antwoord.

Maar Brand, die zwijgend eenigen tijd door het venster had gezien, begon nu weder:

— Wat heb je met dit alles gewonnen, Edward?

— Misschien meer dan je denkt! Misschien meer dan wij thans nog kunnen berekenen! Als die Dunlop er inderdaad in slaagt, de identiteit van den Moloch te doorgronden, dan zou dat voor mij een groote stap voorwaarts zijn! Het valt immers veel gemakkelijker een zichtbaren, dan een onzichtbaren vijand te bestrijden en Dunlop is natuurlijk beter in de gelegenheid, het geheim van den Moloch te ontraadselen dan ik, want hij is op de hoogte van zeer veel zaken, die mij helaas nog onbekend zijn!

— Maar mij dunkt dat wij niets anders hebben te doen dan rustig af te wachten hoe de zaken zich ontwikkelen! hernam Brand. Volgens mij is de bende van het Kwade Oog thans geheel en al machteloos gemaakt. Zij mist bijna de helft van haar luitenants, alle kapiteins op een na — en wel ongeveer honderd leden, alleen hier te New-York. Haar doodsstrijd is aangevangen en als wij maar rustig met de handen over elkaar blijven toezien, zullen wij haar over een week zien sterven!

— Ik geloof dat je de zaak wel wat al te optimistisch inziet, waarde Brand! hernam Raffles hoofdschuddend. Ik voor mij zal niet tevreden zijn voor ik in den begrafenisstoet kan meewandelen en zoover zijn wij nog lang niet. Men kan de bende van het Kwade Oog nog het best

vergelijken met een lintworm! Zoolang men den kop er niet van heeft, blijft het dier steeds opnieuw aangroeien! Wij moeten den Moloch hebben — dan eerst kunnen wij van een overwinning praten! Maar in ieder geval beginnen wij van dit oogenblik af dien mijnheer Dunlop zeer scherp in het oog te houden! Het toeval is ons zoo genadig geweest, dat wij zijn verblijfplaats en zijn naam hebben weten te ontdekken en daarvan moeten wij gebruik maken!

Pina Baretta was nauwelijks tien minuten alleen gebleven, in groote spanning en volstrekt niet wetende wat het volgende oogenblik haar voor verrassingen kon brengen, toen de deur plotseling weer geopend werd en Jim Dunlop binnentrad.

Zijn bleek gelaat was slechts weinig hooger gekleurd door den strijd van zoeven op het dak en alleen in zijn oogen glom gevaarlijk vuur, hetwelk de jonge vrouw, die verstand had van mannenoogen, aanstonds waarschuwde dat er ernstige dingen waren voorgevallen.

Zij trad haastig op Dunlop toe en vroeg op zachten, dringenden toon:

— Welnu? Wat is er geschied?

— Wij zijn beluisterd — dat is alles, antwoordde Dunlop kortaf.

Pina Baretta maakte een gebaar van groote ontsteltenis en vroeg toen op zacht fluisterenden toon:

— Door de politie?

— Als dat zoo was, zouden wij natuurlijk lang gearresteerd zijn! Het is heel wat erger! De man die ons gesprek van a tot z gehoord heeft, door middel van dat ding dat daar nog op tafel ligt en verkleed als een bediende uit het hotel, was de doodsvijand van ons Genootschap, die ons al zoo menigmaal bij den neus heeft gehad en aan wien de arrestatie van vier van de vijf kapiteins is toe te schrijven!

— John Raffles! kreet de jonge vrouw met een heeschen schreeuw van woede en haat.

— Niemand anders, schoone dame! Raffles in hoogst eigen persoon! Wij hebben ons hoffelijk aan elkander voorgesteld, zooals het gentlemen betaamt.

— En — je hebt hem niet onmiddellijk neergeschoten?

— Madame — ik verzeker u dat het mijn

voornemen was! antwoordde Dunlop op koelen toon. Ik kan u bezweren dat ik niets liever wenschte — maar ik moet het eveneens met schaamte toegeven — hij was mij een weinig te vlug af, of ik was te langzaam, al naar gij het nemen wilt. Ik had mijn revolver reeds gereed, maar hij was om een zwaar schoorsteenvoetstuk heengelopen en drukte mij van achteren den loop van zijn eigen revolver in de ribben! Ik weet niet of het u al eens overkomen is, in zulk een toestand te verkeeren, maar ik kan u verklaren dat men dan weinig neiging gevoelt om tegenstand te bieden!

— Hadt gij hem dan niet door list kunnen overmannen?

— Dat heb ik natuurlijk ook geprobeerd! Maar om list te baat te nemen tegen een man als Raffles — hoor eens even, madame — er zijn zekere grenzen welke men niet ongestraft overschrijdt! Ik had hem plotseling bij den arm gegrepen, er volgde een worsteling — hij bleek sterker en leniger te zijn dan ik — ik moest het onderspit delven! Als gij mij goed kent, zoudt gij weten dat ik u dit zonder blikken of blozen durf bekennen, want ik ben volkomen gepantserd tegen vrouwelijke minachting en wat ijdelheid is — dat is mij eenvoudig onbekend! Wel weet ik, dat de eene man nu eenmaal krachtiger is dan de andere — en de andere was ik ditmaal! Kort en goed — hij dwong mij, bij de balustrade van het dak plaats te nemen en hij verdween door een klein luik, hetwelk ik hem van binnen hoorde sluiten, juist toen ik er op toe was gesneld.

— Toen zijt gij regelrecht hierheen gekomen?

— Pardon madame — nu onderschat ge mij toch! antwoordde Dunlop met een flauwen glimlach. Ik ben niet rechtstreeks hierheen teruggekeerd — ik heb eerst een kleinigheid verricht en als ik een ander was dan die ik ben, dan zou ik zelfs durven hopen op uw goedkeuring! Ik spreek echter de volle waarheid, als ik u verzeker, dat mij uw oordeel volkomen onverschillig is. Het is misschien niet hoffelijk — maar ik meen het! Gij moet toestemmen dat dat ook iets waard is!

De schoone vrouw had zich even op de lippen gebeten, want zij was het niet gewend, op deze wijze te worden toegesproken, maar daarop vroeg zij ongeduldig:

— Zeg mij wat gij gedaan hebt!

— Gij zult het onmiddellijk hooren, madame! Toen ik bij de balustrade stond, had ik de opmerking gemaakt dat aan de achterzijde van het hotel, waar zich het kleine luik bevond, van de vijfde verdieping af een ijzeren trap naar den grond afdaalde. En toen ik weder terugsnelde, zag ik Raffles, zooals ik wel vermoed had, even later op een bordes verschijnen en de bediendentrap afsnellen.

— En was hij toen zoover van u verwijderd, dat gij hem ook toen niet kondet neerschieten? Ik heb u als een uitstekend schutter hooren roemen!

— Ik geloof te mogen zeggen dat ik dien naam ook verdien, madame! hernam Dunlop bedaard. Maar er was een kleine bedenking tegen zulk een optreden — Raffles had namelijk mijn revolver in zijn zak! Maar in mijn eigen zak bevond zich iets, dat bijna even goed en in dit geval misschien zelfs nog wel beter was!

Dunlop had de hand in den zak gestoken en haalde er een kleinen verrekijker uit, met zwart leder overtrokken.

— Met dit instrument, madame, is het mogelijk, den tijd waar te nemen op een kerkklok, die een half uur gaans van u verwijderd is! Gij begrijpt misschien reeds wat ik deed? Nog niet? Het ligt anders nog al voor de hand! Ik begreep wel dat Raffles het hotel dadelijk zou willen verlaten en ik kon ook de deur in de binnenplaats zien, waardoor hij is heengegaan. ik zag hoe hij een taxi aanriep en er insprong. Om de aandacht van den chauffeur door roepen te trekken, was de afstand veel te groot — niet echter om het nummer van de huurauto op te nemen door mijn sterk vergrootenden kijker, dien ik zeer vaak bij mij draag, meer uit gewoonte, dan omdat ik hem zoo dikwijls gebruik!

De oogen van Pina Baretta schitterden van een wraakzuchtig vuur, toen zij dicht op Dunlop toetrad en op zachten toon vroeg:

— Gij hebt dus het nummer kunnen opnemen?

— Dat heb ik, madame!

— Maar waarom zijt ge dan die auto niet aanstonds nagegaan?

— Ook hiertegen bestonden eenige bezwaren, madame! Vergeet niet dat dit hotel tien verdiepingen heeft — en dat de taxi zich op straat bevond!

Pina Baretta wierp Dunlop een boozen blik toe, maar zij zeide verder niets en Dunlop vervolgde:

— Het zou volkomen nutteloos zijn geweest, de taxi te willen inhalen, — maar nu ik het nummer weet, zal ik aanstonds handelend optreden. Ik telefoneer dadelijk naar alle kanten, om te weten aan welke maatschappij die wagen toebehoort, ik wacht tot de chauffeur naar zijn standplaats is teruggekeerd en ik vraag hem onmiddellijk waarheen hij den man met zijn groene schort voor heeft moeten brengen!

— En als die chauffeur een medeplichtige was?

— Dat kan ik niet gelooven, madame! Het is niet zoo gemakkelijk, zich hier in New-York een huurauto aan te schaffen, binnen zulk een korten tijd. Overigens — het zal over een half uur wel gebleken zijn, of gij wellicht gelijk hebt. Want in dat geval bestaat het nummer van de auto natuurlijk in het geheel niet — of het moet dubbel voorkomen! En nu zal ik tot mijn leedwezen gedwongen zijn, een einde te maken aan dit aangenaam onderhoud! Ik moet nu handelen. Ik neem mij echter stellig voor, ons belangwekkend gesprek later te hervatten — en ik geef u de verzekering dat ik dan niemand zal toestaan, ons te beluisteren!

— Dat hoop ik! zeide de schoone vrouw koeltjes. Wij spraken over zaken, die inderdaad niet van belang ontbloot waren! Raffles zal er zijn voordeel mee weten te doen!

— Dat zal hij zeker, madame! Twijfel daar niet aan! hernam Dunlop bedaard. Maar — het is de vraag of ik er hem den tijd toe geef! En heb ik hem eenmaal in mijn macht — dan zult gij vreemde dingen zien gebeuren, wees daar maar van overtuigd!

Hij boog voor Pina Baretta, drukte een vluchtigen kus op haar fraaie witte hand en had een oogenblik later het vertrek verlaten.

Een minuut later stond hij in een der telefooncellen van het hotel en nog geen kwartier daarna wist hij niet alleen aan welke maatschappij de taxi behoorde, waarvan Raffles gebruik had gemaakt, maar ook den naam van den chauffeur die hem bestuurde en de gewone standplaats.

Dunlop begaf zich naar die standplaats en wachtte daar met het geduld van een kat ruim drie uren, totdat eindelijk de langverwachte auto kwam aanrijden.

Dunlop trad onmiddellijk op den chauffeur toe, hield hem een goudstuk voor den neus en vroeg lakoniek:

— Verdienen?

— Wat graag, mijnheer! antwoordde de chauffeur begeerig.

— Het zal heel gemakkelijk gaan! Je hebt een uur of drie geleden bij een der achterdeuren van het Crampton Hotel een hotelbediende opgenomen, blootshoofds en met een boezelaar van groen laken voor, nietwaar?

— Jawel, mijnheer! antwoordde de chauffeur onmiddellijk.

Dunlop haalde verlicht adem, want hij had zich ondanks alles toch nog kunnen vergissen.

— Je zult je nog wel herinneren, waarheen je dien man hebt moeten brengen?

— Naar de haven, mijnheer!

— Weet je precies de straat?

— Heel nauwkeurig! Ik heb maar twee tuschenritten gemaakt, ik heb het niet vergeten!

Dunlop had het portier van de taxi reeds geopend, stopte den man het goudstuk in de hand en zeide:

— Rijd mij zoo vlug als je kunt naar dezelfde plek — maar verbaas je niet als ik een weinig veranderd zal zijn, wanneer ik je taxi verlaat — ik zit een boef achterna en ik zal mij moeten vermommen!

De chauffeur haalde eenvoudig de schouders op, want het liet hem tamelijk onverschillig hoe zijn passagier er uitzag van het oogenblik, dat de man vijf dollars extra betaalde.

De wagen zette zich in beweging en stond bijna een uur later weder stil.

De chauffeur kwam van zijn zetel, stak het hoofd door het open raampje en keek den man, die daar zat, een oogenblik wezenloos aan.

In plaats van den chique gekleeden, nog jongen man, zat daar een sjofel in de kleeren gestoken baliekluiver, wiens rosachtig haar sterk begon te dunnen en wiens donkerpaarse gelaatskleur maar al te zeer getuigde van zijn liefde voor den gesmokkelden sterken drank, ondanks alle verboden ter wereld.

Hij was juist bezig zijn slappen vilthoed in het kleine valies te bergen, waarin hij zijn vermommings bij zich had gehad, keek den chauffeur glimlachend aan en zeide:

— Ik ben het! Je herkent me zeker niet?

— Dat wil ik waarachtig wel gelooven, mijnheer! zeide de chauffeur verbluft. U is onherkenbaar!

— Ben je nu juist op dezelfde plaats blijven stilstaan, waar je passagier uitstapte?

— Geen centimeter verder, mijnheer!

— Heb je kunnen zien waar hij heenging?

— Hij liep de kade af — meer weet ik niet!

Dunlop dacht een oogenblik na en zeide toen:

— Ik laat het valies in je auto staan — je brengt dat naar het Crampton Hotel en laat het afgeven aan madame Pina Baretta.

Dunlop sloot het valies, na de riemen te hebdichtgegespt en bromde tevreden:

— Tot dusverre gaat het goed!

Hij gaf den man wat hij verschuldigd was en nog een ruime fooi, stapte snel uit en zag toe hoe de auto wegreed.

Toen keek hij eens om zich heen als iemand die volstrekt niets te verletten heeft en allen tijd heeft.

Het was tamelijk druk op straat en niemand sloeg acht op hem.

Hij slenterde met de handen in de zakken verder en bromde voor zich heen:

— Het is toch een onaangenaam denkbeeld, te weten, dat Raffles in een van deze huizen zijn verblijf moet hebben opgeslagen, zonder dat ik nauwkeurig weet in welk! Nu, geduld overwint alles! Het is al veel waard, dat ik weet, dat hij zich laat vergezellen door een kerel van reusachtigen lichaamsbouw! Ik zal de oogen wijd open zetten en als ik maar hier en daar zonder opzien te baren vraag, of er in de laatste dagen nieuwelingen in de buurt zijn komen wonen, dan moet ik tenslotte wel ontdekken waar Raffles woont. En als ik dat eenmaal weet — laat hij zich dan voor mij in acht nemen! Hij — en ook de Moloch!

Let op:
De Dubec-Sigaretten
zijn in blik verpakt.

Hoofdstuk IV.

Dunlop werpt den Moloch den handschoen toe.

Er waren juist twee dagen verlopen sinds het voorval op het dak van het Crampton Hotel, toen er des nachts een geheime bijeenkomst plaats vond van een aantal stoutmoedige leden der bende van het Kwade Oog.

Wel moesten zij dapper zijn, de mannen, die ondanks de jongste tegenslagen van het Genootschap, de politie als het ware tartten en het nogmaals waagden, bijeen te komen.

Men had ditmaal echter de grootst mogelijke waarborgen genomen om tegen iedere verrassing beveiligd te zijn.

Slechts weinige uren tevoren was het plan tot de vergadering op geheimzinnige wijze aan de leden bekend gemaakt en de plek was zoo goed verborgen, dat zelfs Raffles haar niet zoo gemakkelijk zou weten te ontdekken.

Het wachtwoord was eveneens pas een paar uren te voren uitgegeven, er waren bij de drie ingangen posten neergezet, die bij het minste alarm een snerpand fluitsignaal moesten geven — kortom, men had alle mogelijke maatregelen genomen om ongestoord te kunnen bijeenkomen.

Die bijeenkomst had plaats in de kelders van een voormalige bierbrouwerij, die op dit oogenblik verbouwd werd, daar de Amerikaansche drankwetten het onmogelijk maakten het reusachtige gebouw voor zijn oorspronkelijke bestemming te gebruiken.

De kelders waren zeer uitgestrekt, ware catacomben, thans ontdaan van de reusachtige brouwketels, met verscheidene uitgangen naar buiten, zoodat een omsingeling door de politie zeer bezwaarlijk was en de plek was ook daarom zoo goed gekozen, wijl het gebouw geheel afgezonderd lag en de nadering van de politieauto tijdig genoeg zou kunnen worden ontdekt.

Een bouwvakarbeider, lid van de bende, die op het verbouwingswerk werkte, had zich een duplicaatsleutel tot deze kelders weten te verschaffen en hier was het dat zich tegen een uur in den nacht een zestigtal mannen verzamelden, die heel wat vragen hadden moeten beantwoorden, alvorens zij werden toegelaten.

Zij waren daar ongeveer tien minuten zwijgend bijeen, toen een der zware deuren opnieuw geopend werd en Jim Dunlop binnentrad, ditmaal het gelaat verhuld door een zwart masker, een soort van zijden kap, waarin kleine spleten voor de oogen waren vrij gelaten.

Hij was geheel alleen gekomen en niemand had hem zien verschijnen.

Hij liep langzaam tusschen de rijen der zwijgend bijeenstaande mannen door, tot hij een soort van verhooging bereikt had, waarop een tafel was geplaatst, overdekt met een zwart kleed.

Achter die tafel stond een enkele stoel.

Dunlop stapte op de verhooging, ging voor de tafel staan, liet zijn blikken door de geweldige kelderruimte dwalen, die slechts zeer spaarzaam verlicht was met een paar gloeilampjes en begon toen met een stem, die vreemd dof klonk onder de kap:

— Vrienden, broeders van het Kwade Oog! Ik heb u vanavond hier bijeen doen komen, om u te spreken over een zaak die voor ons allen van het grootste gewicht is! Dat ik thans deze vergadering bijeenroep, in plaats van den oudste in rang onder de kapiteins, heeft een droevige oorzaak — al mijn ranggenooten zitten in de gevangenis! Gij allen weet wiens schuld dat is!

Er liet zich een dreigend gemompel hooren en hier en daar werden vuisten opgeheven.

Een enkele schelle stem riep:

— John Raffles — verdoemd!

— De naam is zooeven genoemd! ging Dunlop rustig voort, ofschoon zijn stem thans een weinig beefde. En over John Raffles zullen wij hedennacht ook spreken!

Dunlop leunde voorover, de beide vuisten op het tafelblad gesteund en ging toen voort:

— De zaken kunnen onmogelijk blijven gaan zooals zij thans gaan, vrienden! Lieten wij ze op hun beloop — over een halve maand zou de bende van het Kwade Oog hebben opgehouden te bestaan. Gij hebt zooeven de schuld gegeven aan John Raffles — en ik zelf weet wat wij aan

hem te wijten hebben! Maar — hij is niet de eenige schuldige! Er is nog een man, aan wien ons Genootschap het heeft te danken, dat het ledental zoo sterk gedund is en dat onze stoutmoedigste mannen in de gevangenis zuchten! Hij hield weer een oogenblik op, als om te zien, welken indruk zijn woorden zouden maken.

Hij zag niets dan ernstige, duistere gezichten, die naar hem waren opgeheven en slechts op sommigen daarvan meende hij een uitdrukking van schrik te bespreuren, alsof die lieden begrepen, wat er aanstonds zou komen.

Zijn stem was nu volkomen vast en onbewogen, toen hij een weinig luider hernam:

— De man, aan wien wij onze tegenslagen voor een groot gedeelte te danken hebben, is de Moloch! Ik zie sommigen van u verschrikken en ik kan mij dat begrijpen! Ik weet dat ik mij zelf aan het grootste gevaar bloot stel — ik weet dat ik reeds eenige dagen vogelvrij verklaard ben! Ik ben niet de man, die tersluiks zijn mijnen legt, om den vijand verraderlijk te besluipen — de Moloch weet hoe ik over hem denk en in een van onze jongste gesprekken is het tot een openlijke oorlogsverklaring gekomen! Kameraden, ik heb dien man gezegd, dat hij ons ten verderve voert, dat zijn leiding niet deugt, dat het aan hem was te wijten, dat wij in de laatste weken slag op slag hebben verloren, zoodat wij dreigen tot een voorwerp van spot in plaats van schrik te worden. De Moloch weet wie ik ben — velen uwer gissen het wellicht reeds — maar thans zult gij allen het weten!

En met een vlugge beweging vatte hij de kap die zijn hoofd bedekte bij de punt en trok ze weg, zoodat zijn bleek gelaat zichtbaar werd.

Zijn oogen hadden een somberen, maar vastberaden glans, toen hij daar kaarsrecht achter de kleine bestuurtafel stond, waar vier kapiteins hem hadden moeten vergezellen, die thans allen achter de tralies zaten.

Hier en daar werd gemompel onder de vergaderden gehoord.

De meesten bewonderden de stoutmoedigheid van dezen man, die den Moloch openlijk durfde trotseeren, maar evenzeer waren de meesten er voor beducht, te worden betrokken bij een zaak, die slechts ten nadeele van dien man daar achter die tafel kon afloopen.

Want al wist niemand wie of wat de Moloch

was — zijn onbeperkt gezag, zijn wreedheid en zijn macht om te straffen waren maar te goed bekend!

En wie thans met dien man een lijn trok, wie zich aan zijn zijde schaarde — die was verloren!

Dunlop scheen te zien wat er in de gemoederen der mannen omging, want hij vervolgde met stemverheffing:

— Luister goed naar mij! Van het oogenblik af dat de Moloch u heeft aangevoerd, hebt gij ieder oogenblik in gevaar verkeerd, te worden gevangen genomen. Uw groote slagen zijn mislukt. De kas raakt ledig en er is niets in het uitzicht om haar weder te vullen. Er zijn twee groote ondernemingen met succes bekroond — voor Raffles ten tooneele verscheen — en niet de Moloch, maar ik was de man die ze bedacht en uitvoerde. Onze grootste vijand is John Raffles en wat de Moloch ook heeft gedaan om dien man uit den weg te ruimen — het mocht niet baten! Welnu, ik stel mij van dit oogenblik af ruitertlijk tegen den Moloch en hij zal het weten! Wie mij wil volgen, dien zal ik welkom heeten. En wie niet met mij zijn — die zijn tegen mij, want onzijdigheid kan ik niet dulden! En luistert nu allen goed! Wanneer ik u hier de toezegging doe, dat ik binnen twee dagen, dat wil zeggen in den nacht van overmorgen, Raffles in uw handen lever — gelooft gij dan, dat ik het waard ben om u aan te voeren, en wilt gij onder mijn bevel een betere toekomst tegemoet gaan, veel buit behalen, schrik en ontzetting verspreiden, gevreesd zijn in het geheele land?

Het bleef doodstil op deze vragen, zoo zeer had dit onverwachte aanbod de bandieten verrast.

Maar reeds zag Dunlop op hun gelaat, dat het pleit ten halve gewonnen was.

Hier stond een man, die aanbod, de bende te verlossen van haar ergsten vijand, binnen twee dagen en zonder daaraan eenige voorwaarden te verbinden.

Zijn voorstel behoorde zeker in overweging te worden genomen.

De leden zouden zich tot niets binden — en wanneer het plan van Dunlop mislukte, dan zou hij geheel alleen daarvan de gevolgen moeten dragen.

De bandieten schenen elkander met den blik te raadplegen, mompelden toen zachtjes eenigen

tijd onder elkander en toen trad hun woordvoerder naar voren en begon :

— Noem ons eerst uw naam !

— Ik heet Jim Dunlop !

— Welnu dan, Jim Dunlop — wij willen u maar aanstonds voorstellen, hier een stemming te houden ! Er zijn er hier velen, die u willen volgen, als gij er inderdaad in slaagt, Raffles in onze macht over te leveren — of hem te dooden en ons de onomstootelijke bewijzen te leveren, dat het inderdaad onze doodsvijand is, dien gij uit de wereld hebt geholpen ! Thans reeds moet het uitgemaakt worden, wie degenen zijn, die u zelfs in dat geval niet zouden willen steunen ! Ik geloof reeds nu te mogen zeggen, dat het er slechts zeer weinigen zullen zijn !

— Wilt gij een geheime stemming ? vroeg Dunlop.

— Neen, zeker niet ! Zij moet openbaar zijn ! Wij moeten aanstonds weten wie met en wie tegen u zijn.

— Maak dan de stembriefjes in orde. Of wacht — dit zal waarschijnlijk sneller gaan ! Laat al degenen die zullen weigeren, de bevelen van den Moloch op te volgen en die zich daarentegen bij mij zullen aansluiten, als ik er in slaag in den nacht van overmorgen John Raffles onschadelijk te maken, ter rechterzijde van deze tafel gaan staan — de overigen links ! En laat ik u bij voorbaat zeggen, dat ik tegen die laatste nog geen wrok koester — zoolang zij mij althans niet in de wielen rijden ! Maar wee hun, als het ook maar in het minst mocht blijken, dat zij tegen mij handelen ! Mij bij den Moloch verraden kunnen zij niet — want die weet reeds zeer goed wat hij aan mij heeft ! En nu de stemming !

Onmiddellijk had er een groote beweging plaats onder de ongeveer zestig aanwezigen, maar na een paar minuten was het weer rustig en toen bleek het, dat bijna de geheele vergadering op de hand was van den man, die zoo stoutmoedig zijn gelaat vertoonde en die, als hij hun aanvoerder werd, aan alle geheimzinnigheid een einde zou maken.

Links stonden slechts vier mannen, bleek en zwijgend.

Dunlop keek die vier mannen beurtelings scherp aan, als om zich hun trekken goed in het geheugen te prenten en zeide toen langzaam :

— Ik dank u, vrienden, voor dit groote bewijs van vertrouwen. Deze vier mannen echter zal ik zeer waarschijnlijk als mijn vijanden moeten beschouwen.

Een van de vier mannen trad naar voren en sprak :

— Gij zijt niet in het bijzonder onze vijand, Jim Dunlop — gij zijt de vijand van den Moloch, en daarom kunnen wij onmogelijk voor u strijden ! Wij hebben den Moloch trouw gezworen en wij willen onzen eed onder geen enkele voorwaarde breken — zelfs al zoudt gij er inderdaad in slagen, Raffles te vangen of onschadelijk te maken, hetgeen wij wenschen te betwijfelen ! Want zelfs dan achten wij ons niet ontheven van onze verplichtingen jegens den Moloch. En wij waarschuwen u, Jim Dunlop, dat gij u nog wel eens moogt bedenken, alvorens het tot openlijke mitterij te laten komen ! De arm van onzen aanvoerder reikt zeer ver — dat kunt gij bij ondervinding weten !

Maar Dunlop haalde de schouders op en zeide onverschillig :

— Ik ben fatalist, goede vriend ! Staat het in de sterren geschreven, dat ik morgen moet sterven, dan zal ook geen aardsche macht dat beletten ! Waarom zou ik mij dan bekommerd maken ? Maar dat zeg ik u — als ik morgen gedood zou worden, dan zou Raffles ongehinderd kunnen voortgaan met ons te vernietigen — en het onvermijdelijke gevolg zou zijn, dat de bende van het Kwade Oog binnen enkele weken zou hebben opgehouden te bestaan. Want ik weet waar Raffles zich bevindt !

Op deze woorden liep er nog haastig een man van het kleine groepje over naar de rechterzijde, terwijl hij uitriep :

— Als dat zoo is, dan zijt gij zoo buitengewoon knap, dat ik mij bij u voeg ! Wij moeten de beste mannen aan ons hoofd hebben en geen sufferds !

— Die woorden konden je wel eens zuur opbreken, Mortimer, zeide een van de drie linkschen dreigend en met somberen nadruk.

Maar de overlooper haalde de schouders op en riep spottend :

— Wij zullen hem over twee dagen eenvoudig afzetten ! Hij wordt van den troon vervallen verklaard — en dan kan hij mij niets meer doen !

— En hoe wilt gij hem vervallen verklaren, als gij niet eens weet waar hij is, wie hij is, hoe gij hem moet bereiken? hernam de ander toornig.

Maar Mortimer spooog eens op den vloer en antwoordde schouderophalend:

— Zijn bevelen worden eenvoudig niet opgevolgd! Hij moet die aan een van de kapiteins geven — en de eenige kapitein die er nog is, die wordt hier baas!

— Wordt hij hier baas? herhaalde de ander langzaam. Nu, zoover zijn wij nog niet, laat je dat gezegd zijn!

Dunlop gaf een zachten klap met zijn vuist op het tafelblad, als om stilte te bevelen en riep toen:

— Wij zullen hier niet over twisten! De meerderheid die op mijn hand is, is zoo overstelpend, dat ik met de onbeteekenende minderheid geen rekening behoef te houden! Ik ga dadelijk mijn plannen uitwerken, overmorgen zullen wij Raffles nog slechts als een herinnering kennen — en van dat oogenblik af zal ik, niet met bedekt gelaat, maar openlijk, uw aanvoerder zijn! En dan zullen wij eens zien wie aan het langste einde trekt — de politie of wij! Ik heb mij reeds van de hulp verzekerd van een paar van mijn beste vrienden en wij zullen Raffles eerder neerschieten, hem een dolk in de borst stooten, dan toe te staan, dat hij ons ditmaal opnieuw ontkomt!

Hoofdstuk V.

De overval.

Er waren twee dagen verlopen sedert de nachtelijke bijeenkomst in de verlaten bierbrouwerij had plaats gehad en in die twee dagen had Jim Dunlop gelegenheid in overvloed om bij zichzelf het feit te constateeren dat hij het voorwerp van de grootste belangstelling van den kant van den Moloch was, want in die twee etmalen was er even zooveel keeren een aanslag op zijn leven gepleegd, de eerste maal tijdens het uitgaan van de Opera, toen er uit een huurauto, die daarop bliksemsnel wegreed, een revolvergeschot op hem werd gelost, dat hem miste, maar daarentegen een jonge vrouw die achter hem liep ernstig aan den schouder verwondde, en den tweeden keer tijdens een roeitocht op de Hudson Theems, toen Dunlop geheel alleen in zijn giek ging roeien en midden op de vrij eenzame rivier moest ervaren dat zijn boot plotseling volliep, zoodat hij jammerlijk verdronken zou zijn, als niet door een groot toeval juist een sleepbootje gepasseerd was, dat hem oppikte.

Het feit was voor Dunlop aanleiding, om onmiddellijk te gaan leeren zwemmen — en voor het overige had het geen uitwerking op hem.

Zijn fatalisme deed hem boven dergelijke futiliteiten verheven zijn.

Als hij had moeten sterven door een kogel of

door verdrinken — dan zou het ook geschied zijn, vond hij.

Het eerste geval kon onmogelijk onopgemerkt blijven en de politie deed natuurlijk onderzoek naar den dader en de auto, waarin hij had plaats genomen, maar geen van beide werden teruggevonden en daar Dunlop zelf er zich wel voor wachtte, aan de politie te verraden, dat het schot op hem gemunt was, zoo neigden de heeren van de politie tot de overtuiging, dat het schot wel degelijk bedoeld was op de mooie jonge vrouw en waarschijnlijk was afgevuurd door een of anderen bedrogen minnaar.

Nu wilde het geval, dat de dame in kwestie inderdaad in een toestand verkeerde, die iets dergelijks aannemelijk maakte.

En ofschoon zij zelf ook zweeg, werd de minnaar, wien het hier betrof, aan een verhoor onderworpen.

De man kon echter een deugdelijk alibi aanvoeren en dat was een groot geluk voor hem, anders zou hij naar allen schijn veroordeeld zijn geworden om een misdad, waaraan hij part noch deel had, daar Jim Dunlop er in elk geval niet de man naar was, zich ter wille van een wildvreemde ook maar de minste of geringste onaangenaamheid op den hals te halen.

Wat de tweede aanslag betreft — de eigenaar van het boothuis en de politieautoriteiten dachten hier eenvoudig aan een ongeluk en Dunlop liet hen kalm in die overtuiging. Hij wist wel dat hij zichzelf allicht beter zou kunnen verdedigen, dan de agenten van politie het zouden kunnen doen.

Het was omstreeks een uur in den nacht toen er een middelmatig groote politieauto de kade kwam oprijden en stilhield op ongeveer tachtig meter afstand van het oude en smalle huis, waar Raffles, Charles Brand en James Henderson nog altijd woonden.

Uit die auto stapten vijf agenten, terwijl de zesde achter het stuurwiel bleef zitten.

Een hunner had den rang van sergeant, zooals uit den gelen band om zijn mouw bleek en die sergeant was Jim Dunlop, goed vermomd, terwijl de agenten sluwe en sterke bandieten waren, die hij uit de schranderste en bekwaamste van zijn makkers had gerecruteerd.

Het was reeds volkomen stil en duister in deze straat, waar overdag het leven van den arbeid kookte en bruiste.

Dunlop nam zijn makkers, die, evenals hij, in uniform waren, een weinig terzijde, in de duisternis van een inrijpoort en fluisterde:

— Geeft nu goed acht! Jullie revolvers zijn geladen, nietwaar? Ik zal je nu nogmaals in het kort den toestand uiteenzetten. Raffles en zijn speciale vriend slapen in een kamer en in een kleiner kamertje daarnaast, dat er geen verbinding mee heeft, maar met een afzonderlijke deur op het gangetje uitkomt, slaapt die zwaar gebouwde kerel, die mij zoo spoedig op zijn spoor heeft gebracht! Allereerst moet de deur van die tweede slaapkamer gebarricadeerd worden, zoodat die reus zijn vriend Raffles niet aanstonds ter hulp kan snellen! Dan dringen wij het slaapvertrek binnen...

— Zou hij met een open deur slapen? vroeg een van de mannen spottend, die niemand anders was dan Mortimer, daar deze er bepaald op had gestaan van de partij te zijn.

Dunlop wiep hem een kouden blik toe, die den man plotseling deed zwijgen en zeide:

— Als het een grapje moet beteekenen, Mortimer, dan is het er een van verdacht allooi! Ik denk wel niet dat een man als Raffles ooit met een open deur slaapt! Die is natuurlijk gesloten

en zij moet onmiddellijk worden opgedrukt! Dat zal niet zoo moeilijk zijn, want het hout van de deur is dun en vermolmd!

— Maar neem mij niet kwalijk baas, hernam Mortimer hardnekkig, als hij bijtijds wakker wordt en door het venster ontsnapt?

— Dat moet bijtijds belet worden! Een man moet aan de voorzijde van het huis op post blijven staan en onmiddellijk van zijn revolver gebruik maken, zoodra Raffles zich aan een raam vertoont! Datzelfde geldt voor de anderen! Bij de minste beweging schiet ik hem neer! Toch zou ik er heel wat voor geven, als wij er in konden slagen, hem heelhuids over te brengen, naar een van onze vergaderlokalen, want het kan niet anders of die man moet geheimen bezitten, welker kennis voor ons van het grootste belang zou zijn! Maar wil dat niet lukken, wil hij ons niet goedschiks volgen, of duurt het indrukken van de deur te lang, zoodat hij zich te weer kan stellen — dan zal ik niet nalaten onmiddellijk te vuren!

— Maar hoe komen wij in huis?

— Maak je daaromtrent maar niet bezorgd — ik heb een valschen sleutel laten maken!

— Zijn er burenen?

— Neen!

— En als hij onze uniformen wantrouwt en de buurt bij elkaar schreeuwt, zoodra wij met hem buiten zijn gekomen?

— Hij zal wel verstandiger zijn met de monding van een revolver tusschen de ribben! antwoordde Dunlop met een grijnslachje. En nu voorwaarts — alles moet binnen een half uur afgeloopen zijn! En de duivel moge jullie genadig zijn, als je niet zoo zacht loopt, dat zij blijven slapen tot het laatste oogenblik!

— Maak je maar niet ongerust, Dunlop, zeide Mortimer grinnikend — wij zullen zachter loopen dan een muis! De zaak is van te groot gewicht!

De mannen kwamen weder te voorschijn en gingen haastig te voet verder, tot Dunlop stilstond voor de smalle deur van het oude huis, waar, zooals hij ontdekt had na een tijd van speuren, geduldig als een kat, Raffles en zijn vrienden sedert eenige dagen woonden, vermomd als kade-werkers.

Hij haalde een uitstekend nagemaakten sleutel uit zijn zak, die, dik met vet ingesmeerd, geruischloos in het slot van de buitendeur draaide.

De deur ging open en snel slopen alle mannen het huis binnen.

Dunlop ontstak zijn zaklantaarn en het weifelende licht wierp een rossig schijnsel op de muren, waarvan de kalk met groote brokken had losgelaten en op de smalle trap, die bijna vlak voor hem naar de eerste verdieping voerde.

Hij legde zijn vinger op de lippen, bleef een oogenblik in luisterende houding staan en begon toen de smalle trap te beklimmen, na zich te hebben overtuigd dat zijn browning zich onder het bereik van zijn hand bevond.

Het moet erkend worden dat hij zich uitstekend had vermomd, want niemand zou in dezen politie-sergeant met zijn grof gezicht en zijn borstelige wenkbrauwen den slanken bon-vivant van weleer herkend hebben, die zich met buitengewone *élégance* wist te kleeden.

Zonder dat de treden ook maar in het minst kraakten, sloop Dunlop naar boven en de anderen volgden hem op den voet.

Zij stonden nu dicht opeengedrongen op de duistere, smalle gang, waarop twee deuren uitkwamen.

Dunlop wees op een van die deuren en vervolgens op een stapel zware planken, splinternieuw, die in een hoek van de gang stonden, en die blijkbaar gebruikt moesten worden om een vloer in het oude huis te vernieuwen.

Twee van de gewaande agenten slopen op die planken toe, namen er een paar af en zetten ze behoedzaam, zonder eenig leven te maken, zoodanig in schuine houding tegen de deur van de kleine kamer, die naar buiten openging, dat het ondereinde van de planken rustte tegen de spijlen van de trapeuning.

Het zou wel een buitengewoon sterk man moeten zijn, die er in zou kunnen slagen, de deur in de eerste tien minuten te openen!

Dunlop had ongeduldig toegekeken, met de revolver in de vuist en toen alles gereed was, wenkte hij zijn mannen en wees er drie aan, stevig gebouwd, waarop hij op de deur wees, die er zwak en wrak genoeg uitzag, met haar verveloos dun paneel.

De drie mannen namen een aanloopje, zoo ver de breedte van de gang het veroorloofde en wierpen zich toen uit alle macht tegen de oude, vermoldde deur.

En reeds bij den eersten schok braken hengsels

zoowel als slot af en met de overblijfselen mee stortten de vier mannen zich naar binnen.

Maar zij hadden ternauwernood tijd om iets op te merken, want er gebeurde onmiddellijk iets, waarop zij stellig niet gerekend hadden.

Onder hun voeten bewoog zich een groot gedeelte van den vloer en nog voor zij zich ergens aan hadden kunnen vastgrijpen, vielen zij als het ware door het havelooze vloerkleed heen en belandden van een hoogte van ongeveer drie meter in het daaronder gelegen vertrek.

Het komt zelden voor, dat iemand zich bij zulk een onverwachte luchtreis bekommert om de voorwerpen, die hij in zijn hand heeft en zoo gebeurde het dan ook, dat, toen de vier bandieten beneden aankwamen, hunne revolvers naar alle richtingen vlogen.

Zij zelve lagen met vrij ernstige kneuzingen, maar overigens volkomen bij kennis op den vloer van roode tegels en toen het onmiddellijk daarna licht werd, zagen zij drie mannen om zich heen staan, zoo goed gewapend als het maar kon en glimlachend op hen neerziende.

Aan de zware scharnieren schommelde nog steeds het groote luik, waardoor de vier mannen waren heengevallen.

— Wel, mijnheer Dunlop, begon een van de drie mannen, sta mij toe dat ik mij even voorstel! Ik ben Raffles, naar wien gij zoo ijverig hebt gezocht — wel wat al te ijverig, naar gij nu zelf zult moeten toestemmen. Ziet, men kan het werk ook al te goed doen! Het is niet verstandig, in een buurt als deze, zooveel te vragen en het is nog veel onverstandiger, zoo haastig een wasafdruk van een slot te nemen, dat er kleine stukjes was aan blijven kleven! Gij hadt moeten bedenken dat het een oud en roestig slot is, ruw van oppervlakte — en dat houdt de was altijd meer vast dan een nieuw en glad. Ja, gij kijkt mij nu zeer onvriendelijk aan en dat zou ik in uw plaats waarschijnlijk ook doen! Uw plan is, om het maar rondweg te zeggen, jammerlijk mislukt — ik kan er waarlijk geen andere uitdrukking voor vinden. Het is in het water, of beter gezegd in den kelder gevallen! Gij hebt mij ruimschoots tijd gegeven, om dat aardige luikje in den vloer van mijn kamer aan te brengen en het was gisterennacht zelfs al klaar — toen zaten wij hier evenals nu aan het vinke-touw, gereed om u te ontvangen! Zoekt gij naar

uw revolver? Een van mijn vrienden heeft het kostbare wapen reeds opgeraapt — gij behoeft u nergens over ongerust te maken!

Dunlop was langzaam overeind gekomen, met een stekende pijn in den enkel — hij begreep dat hij dat lichaamsdeel verstuit moest hebben.

Hij wierp een blik op Mortimer, die zijn gekneusde ribben wreef en kreunend in een hoek zat.

En het drong aanstonds tot hem door, dat iedere poging om nu nog zijn plan ten uitvoer te brengen volkomen nutteloos zou zijn.

De revolvers waren reeds verdwenen en met hun messen zouden zij tegen deze goed gewapende mannen niets kunnen uitrichten, waarvan er een krachtig genoeg was om het tegen een half dozijn tegenstanders te kunnen opnemen.

Raffles had op zachten toon eenige woorden in een voor de bandieten onbegrijpelijke taal tot Henderson gesproken en in een oogwenk waren de vier bandieten stevig gekneveld en geboeid.

Daarop verliet de reus voor een oogenblik het vertrek en er waren nog geen vijf minuten verlopen, of hij kwam weer binnen, achter zich aanslepend een vormeloze gedaante, die hij op den grond liet vallen, met de woorden:

— Dat was de man die op schildwacht stond, mijnheer! Hij wilde roepen, maar dat hadt gij verboden en dus...

— En dus zal deze man wel goed zijn voor het gasthuis, moet ik vreezen! vulde Raffles den zin aan. Nu nog de man die op de auto heeft moeten passen, naar ik denk en dan hebben wij de geheele fraaie verzameling bijeen.

Raffles keek een oogenblik neer op zijn gevangenen en zeide toen half binnensmonds:

— Heb ik er goed aan gedaan, den laatsten kapitein, den man, die zich tot taak had gesteld den Moloch te ontdekken, onschadelijk te maken? Zou het hem zelf misschien niet beter gelukt zijn dan mij — wie weet — maar het zou wellicht zeer lang geduurd hebben en ik heb niet veel tijd! Nu, wij hebben hem nu eenmaal en het is zonde, hem weer te laten ontsnappen! In hem verliest de bende in ieder geval een zeer bekwaam leider! Ik geloof dat ik tevreden kan zijn over dezen avond! Nu nog de chauffeur — dan behoeft de Moloch in het geheel niet te weten wat hier is voorgevallen — tenminste wanneer hij niet alwetend is, wat wij nu maar niet zullen aannemen en misschien is het

mogelijk, hem daardoor te verschalken!

— Maar hoe komen we zonder opzien te baren bij de auto, zonder dat de chauffeur argwaan krijgt? vroeg Brand op zachten toon.

— Dat is al heel eenvoudig — daartoe hebben wij niets anders te doen dan onze eigen uniformen aan te trekken — die van politieagent! Mijn brigadiersuniform komt nu uitstekend te stade! Vlug wat, anders krijgt de kerel misschien argwaan en rijdt weg, om aan de anderen te gaan vertellen, dat hier alles mislukt is!

Brand klom haastig de trap op en keerde terug met een stapel uniformen, welke Raffles en zijn makkers snel aanschoten.

En terwijl zij dit deden, vroeg Brand fluisterend:

— Zou de chef iets afweten van deze onderneming? Zou hij weten, dat Dunlop hem heeft getart en verzekerd heeft, dat hij je binnen twee dagen aan de bende zou overleveren?

— Daarvan ben ik vast overtuigd! antwoordde Raffles op levendigen toon. Het is toch niet denkbaar, dat allen onmiddellijk naar den usurpator zijn overgelopen — en die weinigen, die eene misschien zal den Moloch wel hebben weten mede te deelen wat Dunlop voornemens was! Het spionagestelsel was uitstekend ingericht en er gebeurde maar heel weinig wat de Moloch niet wist!

— Maar als dat zoo is, Edward, dan bestaat er veel kans dat hij nu hier in de buurt zwerft om zich persoonlijk te overtuigen of het plannetje van zijn concurrent geslaagd is of niet?

— Nu ik er nog eens over heb nagedacht — het is niet volkomen onwaarschijnlijk! antwoordde Raffles, Maar toch zou ik het vreemd vinden, tenzij hij Dunlop reeds sedert een paar dagen nauwkeurig laat volgen, of hem zelf volgde en dus wist dat hij zich hierheen zou begeven! Hoe het ook zij — wij moeten nu eerst den chauffeur hebben! Kom beiden mee!

De drie mannen overtuigden zich nog eens snel, dat hun gevangenen goed gebonden waren en traden toen gezamenlijk naar buiten.

Op eenigen afstand konden zij de politieauto duidelijk zien staan.

Raffles hief de hand op en wenkte den chauffeur driftig om naderbij te komen.

En de man, die duidelijk de drie uniformen in het licht van zijn lantaarns moest kunnen onderscheiden, aarzelde geen oogenblik, maar

bracht onmiddellijk zijn auto in beweging.

Hij meende klaarblijkelijk stellig, dat de aanslag reeds gelukt was en dat Dunlop zijn gevangenen levend wilde wegvoeren.

Eenige seconden later hield het grijze voertuig voor het vervallen huis stil en de chauffeur had ternauwernood den hefboom losgelaten, of Henderson, die vlug om de auto was heengelopen, greep hem in den nek en tilde hem, alsof hij een zuigeling was, van de auto, om hem vervolgens snel het huis binnen te trekken.

Dit alles had zich binnen enkele tellen afgespeeld en voor zoover men kon nagaan was het voorval in het geheel niet opgemerkt...

De deur werd weder gesloten en in de donkere gang spartelde de chauffeur nog even in de geweldig sterke armen van Henderson, en toen hij bemerkte, dat hij zich even goed tegen een ijsbeer had kunnen verweren, gaf hij den strijd op.

En op dat oogenblik klonk de zachte stem van Henderson, die zeer verbaasd zeide:

— Zoudt gij niet even licht willen maken, Mylord — ik geloof...

— Wat geloof je dan eigenlijk, James, vroeg Raffles, terwijl hij zijn lantaarn deed ontgloeien.

— Ik weet niet of ik wel gelijk heb, Mylord — maar deze man lijkt verbazend veel op een vrouw! Het voelt alles zoo week aan!

Henderson drukte zich wellicht een weinig zonderling uit — maar een seconde later bleek het overvloedig, dat hij het bij het rechte einde had.

Toen Raffles met een snelle beweging den chauffeur de pet van het hoofd had gerukt, viel diens ravenzwart hoofdhaar in lange krullen over zijn hoofd en schouders.

Voor hen stond Pina Baretti, de vrouw die zijn ondergang gezworen had!

Echte Turksche Tabak wordt
verwerkt in de
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VI.

De telepate.

De jonge vrouw keek Raffles met doodsbleek gelaat en fonkelende oogen aan en zij trachtte eenige woorden te stamelen, maar zij kon niets anders voortbrengen dan een sissenden klank.

Raffles nam haar een oogenblik zwijgend op en zeide toen:

— Ik heb dus eindelijk het voorrecht, persoonlijk kennis te maken met de schoone vrouw, die het op mijn leven voorzien heeft! De gewone terminologie, bij zulke gelegenheden gebruikelijk, madame, zou hier wel wat uit den toon vallen, vindt gij ook niet? Het zou op zijn minst zonderling klinken, als ik verzekerde, dat het mij zeer aangenaam is, kennis met u te maken! Van u verg ik dat ook niet! Wij weten zeer nauwkeurig wat wij aan elkander hebben en dat bespaart ons heel wat gepraat! Wees zoo goed, binnen te treden!

Raffles had de deur van de voorkamer reeds geopend en liet Pina Baretti binnengaan, maar niet dan nadat Henderson zorgvuldig de zakken van haar uniform had onderzocht en die grondig geledigd had, waarbij hem een kleine, geladen browning, een vlijmscherpe dolk, een uitstekend nagemaakte politieaanstelling en nog eenige andere voorwerpen in handen vielen.

De mannen traden tegelijk met haar binnen, juist toen Dunlop zich tot het uiterste inspande om zich te bevrijden van de touwen, waarmede zijn armen en voeten gebonden waren — een poging die volkomen nutteloos was.

Een gloeiend rood overdekte zijn gelaat, toen hij zijn medeplichtige zag binnentreden en hij beet zich de lippen ten bloede.

De jonge vrouw keek vol verachting op de gebonden misdadigers neer, wierp toen een blik

op het groote luik, dat nu roerloos omlaag hing, bevestigd aan vier zware scharnieren en zij begreep onmiddellijk den samenhang.

Raffles was zeer waarschijnlijk gewaarschuwd, op een voor haar onbegrijpelijke wijze en hij had tijdig in het geheim zijn maatregelen kunnen nemen.

En langzamerhand begon het tot de avonturierster door te dringen, dat die man onoverwinnelijk was en beschikte over krachten, waartegen die van de bende niet waren opgewassen!

Er verscheen zelfs iets als bewondering op haar bleek gelaat, toen zij dien man aankeek, die daar zoo rustig zijn sigaret stond te rooken, alsof hem de zaak in het geheel niet aanging en zoo volkomen in zijn rol opgaande, dat stellig iedereen hem voor een brigadier van politie had gehouden.

Hij deed nu een stap naar voren en begon weer:

— Ik kan u slechts over een ding mijn leedwezen betuigen, madame, en dat is dat mijn groote vriend hier u wellicht een weinig hardhandig heeft aangevat, meenende dat hij met een man te doen had! Wij konden ook niet voorzien, nietwaar, dat die kleine, blanke handjes zulk een zwaar voertuig als een politieauto konden besturen!

— Het heeft niets te beduiden! zeide de jonge vrouw kortaf. Zeg mij liever ronduit wat gij voornemens zijt thans met mij te doen.

— Uw vraag brengt mij een weinig in verlegenheid, madame, dat wil ik niet ontkennen! antwoordde Raffles. Natuurlijk laant ik u niet vrij, dat begrijpt gij wel! Het is ook geen gewoonte om tijgers en luipaarden los te laten loopen! Ik ben maar een sterfelijk wezen en gij zult het mij niet kwalijk duiden, als ik eenige voorzorgsmaatregelen neem! Zoudt gij geneigd zijn, op een paar vragen te antwoorden?

— Dat zou ik haast niet denken! antwoordde de jonge vrouw spottend. Maar gij kunt het allicht probeeren!

— Hebt gij persoonlijk met den Moloch gesproken, toen hij u op mij afzond?

Pina Baretto haalde de schouders op, toen zij onverschillig ten antwoord gaf:

— Dat moest gij zelf beter weten! Neen — ik heb hem niet gezien! Als gij dat soms hooptet, kom daar dan weer van terug! Trouwens, al

was het zoo geweest — Gij denkt toch zeker niet, dat ik u hem noemen zou?

— Misschien niet met uw wil, madame! Maar... begon Raffles langzaam.

Toen hield hij plotseling op en vervolgde:

— Uw beroep is immers medium? Gij zijt telepate? Gij treedt gewoonlijk op met een Indiër?

— Dat weet iedereen hier in New-York! antwoordde Pina Baretto kortaf. Ik behoef er dus geen geheim van te maken.

— Dat begrijp ik! hernam Raffles rustig. Ik vroeg het ook eigenlijk met de bedoeling om te weten, of gij dat beroep slechts als een grapje uitoefent of in ernst! Er wordt heel wat bedrog gepleegd op dat gebied, madame!

Raffles was onder het spreken dicht op haar toegetreden en keek haar diep in de pupillen van de groote, glanzend zwarte oogen.

Zij trachtte den blik af te wenden, maar het was alsof haar oogen onweerstaanbaar tot de staalgrijze van Raffles werden getrokken.

Deze wendde zich dadelijk glimlachend af en zeide half voor zich heen:

— Ik heb het al gezien! Ik geloof niet dat gij het voor de grap doet — gij moet een uitstekende telepate zijn, al beschikt gij zelf over een groote dosis wilskracht! En nu zullen wij eens beraadslagen wat wij met u zullen doen! Gij moet wel begrijpen, dat ik u werkelijk in de eerste dagen niet kan laten gaan en gij zult dus wel een gedwongen verblijf onder mijn dak moeten aanvaarden! Maar niet hier! Voor zoodom zullen de heeren die daar liggen mij zeker niet aanzien! Want zij zouden allereerst aan de politie mededeelen, dat zij hier John Raffles zou kunnen vinden — zelfs ten koste van de vrijheid van hun schoone medeplichtige, die natuurlijk ook aanstonds gearresteerd zou worden! Maar ik weet nog wel een ander aardig plekje in New-York, waar wij u heen zullen brengen, madame! De Indiër zal het dan gedurende eenige avonden zonder u moeten stellen, hoezeer het mij ook spijt! Wat uw medeplichtigen betreft — zij worden over tien minuten door de politie afgehaald — en ditmaal door de echte! Ik zal een briefje voor haar achterlaten, dat zij dadelijk zullen kunnen vinden. Steek uw haar weder op, wat ik u verzoeken mag en zet uw pet op! Op mijn woord van eer — in andere omstandig-

heden zou ik zeggen dat gij er uitziet om te stelen!

Raffles was reeds naar een klein telefoontoestel gelopen en hij waarschuwde nu den dichtst bijzijnden politiepost, aan welke hij, zonder iets te verzwijgen, tot in bijzonderheden alles mededeelde wat er geschied was.

Toen werden de banden van de gevangenen nog eens extra stevig aangetrokken, zij werden ieder op een andere plaats van het huis neergelegd en daarop vertrokken Raffles en zijn beide metgezellen in gezelschap van Pina Baretta, die sprakeloos was van woede en wraakzucht, maar die zich zonder tegen te streven door Henderson naar de wachtende auto liet brengen.

Raffles nam achter het stuurwiel plaats en juist toen de auto aan het einde van de straat gekomen was, klonk achter de vluchtelingen het getoeter van de politieauto, die de gevangen bandieten kwam afhalen.

Brand had aan de andere zijde naast den gewaanden politiechauffeur plaats genomen en Pina Baretta deed zelfs geen poging om te vluchten, omdat zij wel wist dat dat volkomen nutteloos zou zijn.

De beide mannen hadden haar namelijk heel galant een arm gegeven, maar het waren stevige armen en bij de minste beweging welke zij maakte, voelde zij hun druk.

De rit duurde bijna anderhalf uur en de hemel begon zich in het Oosten lichter te kleuren, de auto had de wereldstad reeds achter zich gelaten, toen zij eindelijk stilstond voor een klein huis in de voorstad Hoboken, door een goed onderhouden tuin omgeven en dat geheel afgezonderd lag.

Want men was hier in de villawijk, waar alle huizen zeer ruim uiteen waren gebouwd.

Nog voor de jonge vrouw er aan kon denken door schreeuwen de aandacht te trekken, was zij reeds het huis binnengevoerd.

Dat alles ging zoo snel en zoo geruischloos, dat het leek, alsof alles herhaalde malen van te voren gerepeteerd was en ondanks zichzelf moest de avonturierster dit handige, stille optreden van den doodsvijand van de bende bewonderen.

Zij bemerkte dat alle luiken van het huis hermetisch gesloten waren en er drong dan ook geen enkel lichtstraaltje naar buiten door, toen Brand, die vooruit was gelopen, het elektrische

licht ontstak, eerst in de vrij breede vestibule, vervolgens in een zijkamer.

Toen zij allen in die kamer verzameld waren en Raffles de deur gesloten had, schoof hij zijn gevangene een stoel toe en begon op ernstigen toon:

— Nu zullen wij eens praten, madame! Gij moet wel begrijpen, dat ik onverbiddeijk ben waar het de bestrijding van het Kwade Oog betreft!

— Zijt gij zelf een heilige? wierp de avonturierster hem hoonend tegen.

— Dat scheelt zeker niet veel! liet dreigend de zware stem van Henderson zich hooren. Wou jij het soms tegenspreken, slang?

— Stil James! legde Raffles hem streng het stilzwijgen op. Bedenk dat je tegenover een vrouw staat — en eene die in onze macht is nog wel!

De reus trad beschaamd terug, terwijl hij mompelde:

— Ik zal niet meer zeggen dat zij een caronje is, Mylord, maar laat zij dan ook niets meer van u zeggen. Zij kent u immers volstrekt niet!

Maar Raffles had zich reeds weder tot zijn gevangene gewend en vervolgde:

— Mijn vriend heeft voor een deel gelijk! Gij kent mij inderdaad niet! Toch zou ik mij niet gaarne voor een heilige uitgeven, dat begrijpt gij zelf wel! Intusschen — is er toch, naar ik meen, wel eenig verschil tusschen onze methodes! Als gij ooit van John Raffles gehoord hebt, dan moet gij ook gehoord hebben van de wijze, waarop hij het geld onder de menschen brengt, dat hij aan anderen, rijkeren, onsteelt! Waartoe dient echter het geld dat gij rooft? Tot voldoening aan uw eigen lusten, om te kunnen spelen, om allerlei uitspattingen te kunnen betalen! Onvruchtbaar is het geld, dat gij steelt! En uw middelen dan! Gij rooft niet alleen — gij moordt! Arme, onschuldige meisjes scheidt gij van hunne ouders en nog nimmer hebt gij een oogenblik gearzeld om lieden te dooden, ja zelfs afschuwelijk te martelen, die weigerachtig bleven, aan uw eischen te voldoen!

En niet alleen de rijken besteelt gij — velen uwer berooven arbeiders, die juist hun loon ontvangen hebben, of zij overvallen en dooden arme wisselloopers! Foei — hoe laaghartig is dat alles! Hoe ordinair en laag bij den grond! Wel — is het te verwonderen, dat ik uw bende be-

streed waar en wanneer ik slechts kon? En daar zal ik mee blijven doorgaan, zolang ik hier ben en zolang er nog een ademtocht in mij is! Het toeval bracht mij naar Amerika — ik vond er uw verschrikkelijke bende ten derde male herleefd — en ik zweer dat ik niet naar Londen zal terugkeeren, voor ik haar met wortel en tak zal hebben uitgeroeid!

De jonge vrouw had met een somber gelaat toegelisterd en nu liet zij een schel lachje hooren en riep uit:

— Het is vermakelijk, u de moraal te hooren prediken! Geloofst gij dat het eenigen indruk op mij maakt?

— Een indruk heb ik van mijn woorden volstrekt niet verwacht, madame! hernam Raffles koeltjes. Ik begreep wel dat gij niet de persoon zijt om te willen verbeteren! Niet daarom zeide ik dit alles. Ik zeide het slechts, om u duidelijk te maken, waarom ik uw vijand ben en zal blijven! En nu ter zake! Gij hebt mij zoeven verzekerd, dat de Moloch u nimmer persoonlijk heeft bezocht. Blijft gij daarbij?

— Daar blijf ik bij!

— Hoe werd u dan de boodschap bezorgd, dat gij u ter beschikking van de bende moest stellen, om mij door uw schoonheid in uw netten te lokken?

Een oogenblik kleurden de wangen van de schoone avonturierster zich vlammend rood en zij beet zich op de lippen, toen zij er nauwelijks hoorbaar uitbracht:

— Op die vraag weiger ik te antwoorden!

— Ik had natuurlijk niets anders verwacht! hernam Raffles bedaard. Misschien bedenkt gij u nog wel eens. En zoo niet — dan zijn er wellicht middelen om u tegen uw zin aan het praten te brengen!

— Geloofst gij dat? hernam Pina Baretto hoonend. Gij wilt dus op mij dezelfde middelen toepassen, die gij in ons veroordeelt? Gij wilt mij op de martelbank leggen?

Raffles deed een stap achteruit en zijn oogen vlamden toornig, toen hij uitriep:

— Gij spreekt met een gentleman, madame! Ik zou dergelijke middelen niet op een vrouw toepassen, zelfs al was zij het diepst gezonken schepsel ter aarde! Er zijn echter nog wel andere middelen, zeer zachte middelen — en ik zal niet nalaten daarvan gebruik te maken!

— Dan kunt gij lang werk hebben! hernam de jonge vrouw spottend. Denkt gij dat gij met een kind te doen hebt, met een zwakkeling, die zijn woord niet weet te houden? Niets zult ge van mij vernemen, dat zweer ik u!

— Ik geloof u te kunnen verzekeren, madame, dat gij ijdelijk zweert! hernam Raffles uit de hoogte. Maar thans genoeg hierover! Gij zult thans wel behoefte hebben aan slaap — evenals wij! Over een uur zal de dag zijn aangebroken — en wellicht wordt het een zeer drukke dag! Wij zullen u thans naar het vertrek brengen, dat wij voor u hebben bestemd! Volg ons!

Hij liep vooruit, Pina volgde hem met gebogen hoofd en Brand en Henderson sloten den stoet.

Zij hielden pas weder stil, toen zij de bovenste verdieping bereikt hadden en Raffles opende een zware deur, voorzien van een sterk slot en twee zeer zware, blijkbaar nieuwe grendels.

Hij wees er glimlachend op en zeide:

— Gij ziet dat wij reeds een weinig op dergelijk bezoek gerekend hebben! Ik had deze kleine villa reeds vier dagen te voren gehoord en daar ben ik nu zeer verheugd over! Gij bevindt u hier in een zolderkamer — maar ik ben zoo vrij geweest, het raam te laten dichtmetselen.

Gij mocht het eens in uw hoofd krijgen te gaan schreeuwen! Treed binnen, wat ik u verzoeken mag!

De jonge vrouw ging binnen en keek rond in het vertrek, dat er zeker niet uitzag als een zolderkamertje!

Het was ruim, er lag een dik kleed op den grond, er stonden eenige fraaie meubelen, een waschkast, een fraai houten ledikant en op de tafel in het midden stonden borden en glaswerk, een flesch wijn en allerhande koude spijzen.

In een hoek bevond zich een electricch oventje, dat daar blijkbaar pas was neergezet en in een anderen stond een boekenkastje met de nieuwste romans van de beste schrijvers.

Ja zelfs had Raffles eraan gedacht, de laatst verschenen nummers van een der meest gelezen modebladen goed zichtbaar op een kleine tafel te doen neerleggen, verder een kasspiegel, toilet-artikelen en wat een jonge, schoone vrouw in de eenzaamheid meer kan wenschen.

— Wat dunkt u ervan, madame? vroeg hij na eenige oogenblikken.

Pina Baretto wendde Raffles langzaam haar gelaat toe, hetwelk thans een andere uitdrukking vertoonde en haar stem had niet meer dien scherpen klank, toen zij zeide :

— Gij zijt altijd onze vijand geweest, Raffles — maar... ik heb niettemin spijt van wat ik zoo-even zeide — gij zijt een gentleman, dat valt niet te loochenen! Ge schijnt er dus wel vast op gerekend te hebben dat gij hier een vrouw zoudt gevangen houden?

— Niet een vrouw, madame — neen, speciaal u hoopte ik als gevangene hier te kunnen huisvesten! antwoordde Raffles op een toon van uitgezochte hoffelijkheid. Laat ik er dadelijk aan toevoegen, dat het mij leed doet, dat ik u van uw vrijheid moet berooven gedurende eenige dagen — maar de noodzaak dwingt mij! Ik heb daar zeer bepaalde redenen toe! Voor het overige heb ik alles gedaan wat in mijn bereik was, om u dit gedwongen verblijf zoo aangenaam mogelijk te maken. Gij ziet hier een electriche schel, waarop gij slechts even hoeft te drukken, wanneer gij het een of ander wenscht. Ik hoop natuurlijk dat gij van die schel geen misbruik zult maken! Een ding spijt mij natuurlijk zeer, madame — ik wist niet dat ik u in mijn macht zou krijgen, terwijl gij als man gekleed waart! Ik zal morgen echter aanstonds om uw kleederen laten sturen! Intusschen zult gij met dezen peignoir wel genoeg willen nemen! Maar voor gij u ter ruste begeeft, zal ik u tot mijn leedwezen nog enkele minuten moeten ophouden — ik heb onder vier oogen iets met u te bespreken — iets van groot gewicht!

Onmiddellijk verlieten Henderson en Brand op dezen wenk het vertrek, sloten de deur en bleven op de donkere gang wachten.

Pina Baretto had reeds de politiepet afgezet en weder golfden haar lange zwarte haren vrij langs hals en schouders.

En Raffles erkende het volmondig, dat hij zelden een vrouw van zulk een volmaakte schoonheid had gezien.

En ofschoon hij als weinig anderen zijn gelaats-trekken volkomen in bedwang hield, zoo zag de schoone vrouw toch zeer goed welken indruk zij op den Grooten Onbekende maakte — en het streelde haar ijdelheid als vrouw, want zij had genoeg gehoord van de koele ongenaakbaarheid van Raffles, op wien nog geen enkele vrouw

eenigen invloed had kunnen uitoefenen.

En toch begreep zij op hetzelfde oogenblik evengoed dat de Moloch zich vergist had, toen hij meende dat zij, dank zij haar betooverende schoonheid, dien man met zijn strak gelaat en heldere grijze oogen, door de macht van haar verleiding ooit zou kunnen bedwingen.

Raffles was intusschen tot vlak voor haar getreden en keek haar, met wijdgeopende oogen strak aan.

De jonge vrouw scheen dadelijk te begrijpen wat hij voornemens was en trachtte haar blik af te wenden — maar het was reeds te laat.

Onweerstaanbaar boorde zich de blik van Raffles in den hare en zij moest hem aanzien, zij moest, ondanks zichzelf.

Eenige seconden bleven zij zoo doodstil tegenover elkander staan en toen vroeg Raffles op zachten, doch doordringenden toon :

— Gij kunt uw blik niet meer afwenden, nietwaar?

— Neen! antwoordde Pina eenvoudig.

— Ik dacht het wel! mompelde Raffles voor zich heen. Zij is een buitengewoon gewillig sujet — binnen een paar seconden zal zij niet meer weten dat zij bestaat!

Hij bleef haar strak aanzien en beval toen :

— Ga op dien stoel zitten!

Achteruit loopend, den blik steeds geketend aan dien van Raffles, trad de jonge vrouw langzaam naar een stoel toe en ging er met het gebaar van een opgewonden speelgoedpop op zitten.

Raffles was haar langzaam gevolgd en toen hij weder voor haar stond en eenige passes had gemaakt met beide handen, sliep het medium reeds.

Raffles overtuigde zich onmiddellijk dat zij hem niet bedroog, door zeer snel de hand een paar malen voor haar oogen te bewegen, waarbij zelfs haar wimpers niet trilden en vroeg toen :

— Gij verstaat mij immers?

— Zeer goed!

— Waar bevindt gij u thans?

— Ik weet het niet!

— Slaapt gij?

— Ik slaap — omdat gij het wenscht!

— Zult ge mij antwoorden op mijn vragen?

— Dat moet ik wel!

— Luister dan goed! Kent gij den Moloch?

— Ik heb hem nooit gezien!

— Weet gij het zeker?
 — Volkomen zeker!
 — Hoe hebt gij de boodschap gekregen om mij in uw macht te brengen?
 — Door toedoen van Râm Doulah!
 — Wie is dat?
 — Dat is de Indiër, met wien ik optreed!
 — Hij is dus lid van de bende?
 — Ja!
 — Bekleedt hij een hoogen rang?
 — Zeer hoog! Hooger dan van alle kapiteins!
 Hij is de eenige, die het gelaat van den Moloch onbedekt heeft gezien!
 — Had hij dus de boodschap ontvangen?
 — Ja!
 — Op welke wijze?
 — Door een telegram in geheimtaal!
 — Waar woont die Indiër nu?
 — In het Crampton hotel!
 — Zijt gij reeds lang met hem in contact?
 — Sedert eenige maanden. Ik leerde hem kennen in Monaco, waar ik optrad als gedachtenlezeres. Hij zag onmiddellijk dat ik een voortreffelijk medium was.
 — Bedriegt gij het publiek dus niet?
 — Geenszins! Hij is een uitnemend hypnotiseur — ik geloof werkelijk dat hij over bovennatuurlijke macht beschikt!
 — Dat zullen wij morgennacht eens onderzoeken! bromde Raffles voor zich heen. Meer valt er niet uit haar te krijgen, naar ik vrees! Dat zij de volle waarheid spreekt, behoef ik niet te betwijfelen! Zij zou mij niet kunnen bedriegen, al zou zij het willen!
 Hij blies haar zachtjes op de oogen, maakte opnieuw een strijkende beweging met beide handen terzijde van het hoofd van de gehypnotiseerde vrouw en wendde zich toen af.
 Een paar seconden later ontwaakte zij.

Zij wreef zich de oogen uit, wierp een verstuften blik om zich heen en riep toen verschrikt en toornig:

— Gij hebt mij gehypnotiseerd!

— Ik ben zoo vrij geweest, madame, maar ik verzeker u, dat gij mij maar zeer weinig hebt gezegd, waaraan ik iets heb! En nu mag ik u werkelijk niet langer van uw nachtrust onthouden! Morgen krijgt gij uw kleeren en ik hoop oprecht dat ik u spoedig kan vrijlaten!

— Gij wilt mij dus niet in handen van de politie overleveren? vroeg de jonge vrouw op een toon van ongeloof.

Raffles, die reeds bij de deur was, wendde zich om, keek haar ernstig aan en antwoordde toen:

— Ik zal dat niet doen, madame! Ik weet niet wat gij vroeger reeds verricht hebt — en dat ge mij haat, dat is voor mij niet voldoende reden om u dadelijk in het ongeluk te storten! Gij zijt zoo wonderlijk schoon, dat ik mij volstrekt niet kan begrijpen, wat u bewogen heeft, de zijde van die schurken te kiezen! Maar ik wil u nogmaals een kans geven, om een ander en een beter leven te beginnen. Misschien vindt gij dan nog wel eens de gelegenheid om uw gevoelens jegens mij te herzien! Bonsoir madame!

Raffles ging heen, sloot en grendelde de deur en kon dus niet zien, dat de jonge vrouw nog geruimen tijd naar de dichte deur staarde, voor zij als met moeite opstond en zich langzaam van de politie-uniform begon te ontdoen, om vervolgens haar slanke leden in den peignoir te hullen en zich met een diepen zucht op het bed uit te strekken, zonder zelfs de dekens op te slaan en zonder iets te nuttigen van de spijzen die op de tafel stonden.

Vijf minuten later sliep zij vast.

Hoofdstuk VII.

De Moloch.

Pina Baretta kon nog nauwelijks een kwartier geslapen hebben, toen zij plotseling weder wakker schrok.

Zij had eenig gerucht gehoord, zoo onbestemd,

dat zij er den aard onmogelijk van kon bepalen, maar dat toch zoo sterk was, dat het haar moest hebben gewekt.

Zij kwam overeind zitten, volstrekt niet ont-

steld, maar toch met alle zenuwen gespannen.

Het was nu volkomen stil, maar toen zij even aandachtig geluisterd had, begon het gerucht opnieuw.

Het kwam niet van de zijde van de deur, maar het leek wel van den kant van een der wanden te komen.

Zeer voorzichtig liet de jonge vrouw zich van het bed glijden, wikkelde zich in den peignoir en ging op den tast naar den schakelaar van het elektrische licht — want het was volkomen duister in het vertrek.

Een oogenblik stond zij tegen het felle licht te knipperen, dat zoo plotseling die tastbare duisternis had vervangen en toen luisterde zij opnieuw met groote aandacht.

En nu kon zij ook den aard van het zachte geluid bepalen — het klonk als het krassen van een of ander scherp voorwerp over een steen.

Haastig wendde zij zich om en ging naar den kant, vanwaar zij het geluid duidelijk had gehoord.

Het raam was weliswaar toegemetseld, maar een stukje van het kozijn en van de raamposten was nog duidelijk te zien.

De versch gemetselde steenen waren bedekt door een fraai bewerkten lap en toen Pina dezen lap terzijde sloeg, zag zij juist door een der voegen het scherpe lemmer steken van een soort beitel, die juist op dat oogenblik aan den anderen kant weder werd teruggetrokken.

Een oogenblik daarna klonk het krassende geluid opnieuw en even later kwam het staal van den beitel opnieuw te voorschijn en wat kalkgruis viel op het hout van de vensterbank.

Er viel niet meer aan te twijfelen — iemand had haar spoor kunnen volgen en men kwam haar thans bevrijden!

Dat een van Raffles' vrienden dit zou doen was natuurlijk te dwaas om er bij stil te staan — het moest iemand zijn, die de auto had kunnen volgen — maar wie dat was en hoe dat laatste mogelijk was geweest, dat ontging haar volkomen.

Zij stond daar met kloppend hart stil en zag toe, dat een baksteen in het midden van het dichtgemetselde raam zich begon te bewegen en toen zeer langzaam en voorzichtig uit het gat werd getrokken.

Zij verwachtte eenig gerucht van brekend glas te hooren, maar toen bedacht zij, dat zij

het geheele raam, dat uit de sponning was genomen, zoeven in een hoek van het vertrek had zien staan.

En terwijl zij dit nog overwoog, klonk er aan den anderen kant van de kleine opening een zeer zachte stem, die fluisterde:

— Ik ben het, Pina — Râm Doulah! Help mij bij het wegruimen der steenen, totdat ik er door kan! Hier is een beitel! Wees voorzichtig en maak vooral geen leven, al slaapt hij twee verdiepingen lager, hij zou het wel eens kunnen hooren!

Een gebruide hand kwam door de opening steken, die een beitel omklemd hield.

Pina vatte het voorwerp dadelijk aan en begon op haar beurt de kalk tusschen de voegen los te maken en nu er een steen was losgemaakt, was het al heel gemakkelijk, nog een twintigtal anderen van hun plaats te nemen.

Pina zette die steenen behoedzaam naast elkander op het tapijt langs den wand en eindelijk was het gat groot genoeg om een volwassen man door te laten.

Toen zij door de opening keek, zag zij dat de Hemel in het Oosten al tamelijk helder was.

Over een half uur zou het dag zijn!

En nu klonk weer de stem van den Indiër, die op fluisterenden toon beval:

— Maak wat plaats — ga op zijde staan!

De jonge vrouw plaatste zich naast het gat en het volgende oogenblik wipte met een lenigen sprong een groote, prachtig gevlekte poema naar binnen.

Het dier droeg een halsband met scherpe punten bezet en een sterken lederen muilkorf.

Met zijn groene oogen keek het roofdier de jonge vrouw een oogenblik valsch aan, maar toen scheen het Pina plotseling te herkennen, want het strekte zich, als een reusachtige kat, voor haar op den grond uit, zachtjes zwiepend met den geringden staart en onderworpen tot haar opziende.

Maar opnieuw klonk de stem van den Indiër, die ongeduldig beval:

— Kom hier en pak dit aan, maar wees er vooral voorzichtig mee — open het niet — het zou je dood doen!

Bevend trad de jonge vrouw opnieuw naar het gat, waardoor een korf van eigenaardigen vorm werd gestoken.

Zij vatte dezen korf aan, die met een rond deksel was gesloten en bijna had zij het voorwerp met een schreeuw van ontzetting laten vallen, toen zij de mand in haar handen voelde bewegen — daar binnen leefde het!

Zij zette den korf zoo snel mogelijk neder en toen zij zich weer omwendde, was de Indiër zelf reeds door het gat geklommen en stond voor haar.

Hij was een man van minstens zes voet lang, breed geschouderd en smal van middel, thans in Westersche kleederen gestoken, die hem mistonden, met een te wijden witten boord, een confectiedas en een slappen vilthoed op het pikzwarte haar.

Zijn oogen waren zwart als de nacht en fonkelden op dit oogenblik van onheilspellend vuur.

Zijn mond was vertrokken van haat en wraakzucht en de witte tanden blikkerden tusschen zijn roode lippen door.

Hij keek langzaam om zich heen, balde de vuisten en zeide:

— Eindelijk ben ik dus in zijn huis! Hier had hij je dus opgesloten! Nu, zijn rijk is spoedig uit!

Hij keek naar den poema, die was opgestaan en zijn kop tegen zijn knieën wreef en vervolgde grijnslachend:

— Ramah zal het wel even met hem klaarspelen — en als die niet voldoende is — dan heb ik nog een ander middeltje!

— Maar hoe ben je toch hier gekomen, Doulah? Hoe heb je mijn spoor kunnen hervinden? fluisterde Pina, terwijl zij den Indiër vol vrees en ontzag aankeek.

— Ik heb hetzelfde middel toegepast, dat Raffles een week geleden zelf heeft gebruikt — ik heb de twee wielen van de auto, die je ontvoerde met teer besmeerd — en het spoor bracht mij hierheen! En nu zal de groote afrekening beginnen! Hij is nu in mijn macht — en van dezen nacht af aan zal ik vrij en onbelemmerd mijn vijanden kunnen bestrijden!

De jonge vrouw had met groote oogen toegeluisterd en stamelde nu:

— Wat bedoel je toch?

— Niets, mijn duifje! Dat zijn zaken die je niet aangaan! antwoordde de Indiër met een sluwen glimlach om de dunne lippen. En nu moeten wij spoedig aan het werk gaan. Ik heb

ontdekt waar Raffles slaapt. Zijn kamer is op de eerste verdieping van deze villa. Ik heb reeds een ladder tegen het kozijn gezet en ik hoop dat ik het venster zonder eenig gerucht zal kunnen openschuiven. Maar omdat ik daar niet zeker van ben, heb ik nog een ander middel en ook een beter bedacht!

— Je bent dus hier gekomen om.... Raffles te dooden?

— Waarom anders? Ieder lid van onze bende heeft den plicht dien man uit den weg te ruimen waar hij hem ook aantreft op zijn pad — en je weet wel dat de Moloch een prijs van 10.000 dollar op zijn hoofd heeft gesteld!

— Maar — hoe wist je dat we hierheen zouden gaan? Hoe kwam je op de havenkade, in de buurt van het oude huis waar hij woonde?

— Mijn schoone Lotus — je vraagt zaken waarop ik je het antwoord zal moeten schuldig blijven! antwoordde de Indiër sarcastisch. Laten wij aannemen, dat het toeval mij daar bracht! En ik vind dat je wel wat meer dankbaarheid aan den dag had mogen leggen, nu ik je uit je gevangenis bevrijd heb!

— Dat doe ik ook, Doulah — dat doe ik immers ook! antwoordde de jonge vrouw fluisterend. Je moet mij niet van ondankbaarheid beschuldigen. Ik begrijp alleen maar niet...

— Dat is ook volstrekt niet noodig! viel de Indiër haar kortaf in de rede. Te veel begrijpen kan soms heel gevaarlijk zijn! En zeg mij nu eens hoe onze doods vijand je behandeld heeft!

— Als een gentleman — ik kan niet anders zeggen!

Râm Doulah vestigde zijn zwarte oogen onderzoekend op het schoone, bleeke gelaat van Pina Baretta en bromde toen iets onverstaanbaar in zijn eigen taal.

— Wat zeg je, Doulah?

— Niets! Maar die man is nog gevaarlijker dan ik dacht! Veel gevaarlijker dan ik ooit heb kunnen denken!

Hij keek haar even spottend aan en vervolgde toen:

— Je hebt nu tegenover hem gestaan — heb je je verleidingskunsten op hem kunnen toepassen? Is hij niet dadelijk het slachtoffer geworden van je verleidelijke schoonheid?

— Hij is koel gebleven als een steen — ik geloof niet dat die man een hart heeft! ant-

woordde Pina Baretto schouderophalend. Wat dat betreft hadt je even goed een kind van twaalf jaar, scheel, met rood haar op hem kunnen afzenden! Misschien was hij daarvoor nog wel gevoeliger geweest! Maar wat praat ik toch — het is niet jou schuld — jij hebt slechts de bevelen van den Moloch opgevolgd! En zeg mij nu, wat je voornemens bent!

— Dat zul je hooren! De slaapkamer van Raffles heeft, naar ik zooveen gezien heb, toen ik door een kier van het gordijn naar binnen kon turen, een wijden schoorsteen, waarin thans natuurlijk nog geen vuur brandt. Ik ben zooveen op het dak geweest en ik heb dien schoorsteen gevonden. Rama zal er gemakkelijk door kunnen klimmen en zoo zonder eenig gerucht in de kamer van onzen doods vijand doordringen! Maar hij zal daar niet alleen komen! Want eerst laat ik door dien schoorsteen het aardige korfje neer, dat je daar ziet staan!

— Wat — wat zit er in die mand? vroeg de jonge vrouw, die doodsbleek was geworden, terwijl zij den Indiër huiverend aankeek.

— Moet ik je dat nog zeggen? Ken je dan den eigenaardigen kalebas-vorm van die korven niet? Er zitten twaalf brilslangen in — en ik zou wel denken dat dat genoeg is! Ik laat de mand aan een koord neer — en zoodra hij beneden is aangekomen kan ik van het dak uit met behulp van een tweede koord het deksel openen. Mijn lieve brilslangen, die wel slecht te spreken zullen zijn over die luchtreis zullen zich haasten, hun gevangenis te verlaten — en John Raffles een bezoek brengen. Maar voor alle zekerheid zal ik hen Rama achterna zenden... wat scheelt je?

De jonge vrouw had vol afgrijzen toegelusterd, met een door ontzetting verwrongen gelaat, terwijl zij haar mond met beide handen moest bedekken om den kreet van afschuw te weerhouden, die haar naar de lippen drong.

— Welnu — wat is er? vroeg de Indiër opnieuw. Staat dat plan je niet aan? Ik verzeker je, dat mijn goed afgerichte slangen hun werk geruischloos zullen doen — al droeg Raffles ditmaal drie pantsers over elkaar! En Rama, van zijn muilkorf ontdaan, zal het werk wel voltooien — het arme dier heeft den geheelen dag nog niet gegeten!

Plotseling scheen Pina het vermogen van de spraak te hebben hervonden.

Zij strekte een bevende hand naar den Indiër uit en stamelde met sidderende stem:

— Dat — dat kun je niet meenen, Doulah! Dat is te afschuwelijk. Ik geloof dat zelfs de Moloch dat niet goed zou keuren! Dat je hem wilt dooden — dat kan ik mij begrijpen — en als het niet anders kan — maar dit is te afgrijpselijk om je er in te denken! Die giftslangen, die afschuwelijke monsters, die zich om hem heen zullen kronkelen....

Zij deed wankelend een stap achteruit en bedekte het gelaat met de handen, als om een vreeselijk visioen van zich verwijderd te willen houden.

Het gelaat van den Indiër had een plotselinge verandering ondergaan en er was zooveel dierlijke wreedheid op te lezen, dat Pina, die de handen langzaam had laten zakken en hem aankeek, nog een stap achteruit deed.

— Ik denk toch niet dat je mijn plannen zult durven weerstreven? vroeg de Indiër langzaam. Bedenk wel dat je mijn slavin bent, dat ik met je kan doen wat ik wil! Ik heb je slechts aan te zien — en je zult gedwee mijn bevelen uitvoeren! Raffles zal hedennacht sterven — en hij zal sterven op de wijze, die ik heb goedgekeurd! Geen genade voor hem! En volg mij nu naar het dak, om mij te helpen!

— Doulah — Ik smEEK je — heb medelijden! Neen, dat vraag ik je niet eens! Wees menschelijk! Het is afschuwelijk wat je doen wilt! Kijk mij niet zoo aan — ik wil je ditmaal niet gehoorzamen! Ik weiger — ik wil niet de behulpzame hand bieden bij dien verschrikkelijken moord! Ik weet dat ik een verworpen schepsel ben — maar dit niet — dit niet — — —

De Indiër was op haar toegetreden en wilde haar bij den pols vatten, terwijl hij haar zwijgend aankeek.

Maar zij bedekte de oogen met de hand, om zijn fonkelenden, doordringenden blik als van een slag, niet te ondergaan en haar stem klonk reeds luider, toen zij zeide:

— Ik wil je niet gehoorzamen! Liever laat ik mij dooden! Je kunt mij ditmaal niet hypnotiseeren — je kunt niet! Ik zal schreeuwen — ik zal hem waarschuwen! Denk van me wat je wilt — verraad mij aan den Moloch — ik kan niet anders! Raffles — pas op! Pas op!

Zij had deze laatste woorden op een toon

van woeste wanhoop uitgegild en de poema was opgesprongen en stond, thans woest met den staart zwiepend, voor haar.

Maar reeds had de Indiër haar bij den pols gevat, met een uitdrukking van zoo helsche wraakzucht op het gebruide gelaat als Pina Barette nog nimmer op de trekken van een mensch had gezien,

En toch gaf zij niet toe!

Luid gillend verweerde zij zich tegen den Indiër, zij wierp een der zware stoelen om, zij trachtte den drukknop van de waarschuwingsbel te bereiken — en toen haar dit niet gelukte, toen de Indiër haar voornemen scheen te begrijpen, wierp zij zich met de kracht der wanhoop tegen de tafel, zoodat deze omviel met alles wat er op stond, terwijl de poema tegelijkertijd een woest gebrul liet hooren.

— Oh jij, duivelin! schreeuwde de Indiër, dol van drift en teleurstelling. Daar zul je voor boeten.

Hij greep met de hand naar zijn gordel en haalde een kris te voorschijn.

Hij hief het wapen op en stootte het de ongelukkige diep in de zijde.

En terwijl hij haar nog met de eene hand vasthield en zij met een diepen zucht op den grond gleed, boog hij zich over haar heen en siste haar toe:

— Dat is je loon, slet! En weet je van wien je het ontvangen hebt?

Nog dieper boog hij zich over haar heen en toen fluisterde hij haar een naam in het oor.

Zij opende nog even de oogen, waarin een naamlooze ontzetting te lezen was en gleed toen achterover.

Maar reeds klonken er op de trap snelle voetstappen en het volgende oogenblik werden de zware grendels teruggeschoven en een sleutel knarste in het slot.

De Indiër zag naar den schakelaar van het electrische licht om — teneinde te pogen in de duisternis den doodsvijand van de bende te overvallen — maar het was reeds te laat.

De deur vloog open en Râm Doulah had nog slechts juist den tijd, zich naar het gat in den buitenmuur te spoeden en er met de snelheid en behendigheid van een aap door te verdwijnen.

Met een dof gebrul sprong de poema hem na.

Raffles, in de rechterhand zijn revolver, in de linker zijn krachtige zaklantaarn, ijde de kamer

binnen, door Brand en Henderson gevolgd en snelde regelrecht op het gat in den muur toe.

Hij boog zich naar buiten en zag nog juist hoe een donkere gedaante zich snelliet afzakken langs een zwaar knooptouw, dat met een sterken stalen haak in de vensterbank was geslagen.

Een eind verder liet de poema zich met de behendigheid van een groote kat langs de regenpijp zakken.

Raffles schoot onmiddellijk op de gedaante daar beneden, maar daar hij onmogelijk goed kon mikken miste zijn schot en het volgende oogenblik ijde de gedaante snel als een haas door den tuin en was een seconde later onder de boomen, waar het nog volkomen duister was, verdwenen.

Met groote sprongen volgde de poema zijn meester.

Raffles slaakte een onderdrukten vloek, maar hij begreep wel dat het volkomen nutteloos zou zijn, thans nog tot achtervolging over te gaan, want reeds het volgende oogenblik klonk het gebrom van een krachtigen motor en het geluid van een wegsnellende auto.

Hij wendde zich van het raam en zag dat Henderson zich naar de mand spoedde, die in den hoek was blijven staan en er zich reeds overheen bukte.

— Blijf van die mand af! kreet hij vol ontzetting. Herken je den vorm dan niet eens? Het is de korf, dien de Indische slangenbezwervers gebruiken om er hun brilslangen in mee te voeren!

Henderson richtte zich krijtwit weder op en trad vol afschuw achteruit.

Maar Raffles snelde onmiddellijk op de zwaar-gewonde vrouw toe, naast wie Brand reeds was neergeknield en trok behoedzaam de vlijmscherpe, gekromde kris uit de wonde.

Pina Barette sloeg even de oogen op, glimlachte flauwtjes, met een vertrokken mond en zeide toen:

— Ik ga sterven, Raffles — maar het verheugt mij dat je mijn waarschuwingskretten gehoord hebt!

— Gij zult niet sterven, madame! hernam Raffles. Uw wonde is zwaar, maar....

— Ik zal sterven! hernam de jonge vrouw, een weinig luider. Tracht mij niet te bedriegen. Maar die ellendeling had zulk een verschrikke-

lijken dood voor je uitgekozen, dat ik hem niet kon en wilde laten begaan!

— Dat bewijst dat er nog goede plekken in uw hart zijn, madame! zeide Raffles ernstig. Wie was de man die hier was?

De jonge vrouw sloot even de oogen en toen kwam het nauwelijks hoorbaar over de lippen:

— Het was Râm Doulah — en Râm Doulah is de Moloch!

Een drievoudige kreet weerklonk door het vertrek en de drie mannen zagen elkaar verstomd aan.

Dus het was de Indiër geweest — de man die met Pina Baretti rondreisde en zijn kunsten als hypnotiseur ten beste gaf!

De onthulling kwam zoo onverwachts, dat zij een oogenblik elkander zwijgend bleven aanzien.

Toen vroeg Raffles, terwijl hij zich over de zwaargewonde heenboog:

— Zijt gij zeker van hetgeen gij daar zegt, madame!

— Hij fluisterde het mij in, toen hij mij den doodelijken steek had toegebracht! antwoordde Pina Baretti.

— Ik zeg u nogmaals dat de wonde niet doodelijk is! hernam Raffles. Ik ken middelen en ik heb ze hier, die u zullen genezen! Ik zal

ze onmiddellijk toepassen — en als slechts die kris niet vergiftigd was, wat ik haast niet geloof, dan hoop ik u in het leven te behouden! En als ik u red — dan verwacht ik als grootste belooning slechts, dat gij den band verbreekt met deze ondieren, dit moordzieke uitvaagsel!

Hij gaf Brand op zachten toon eenige bevelen en samen tilden zij de nu bewustelooze jonge vrouw op het bed.

— Breng dien korf met slangen met de grootste voorzichtigheid naar den vijver, James — en verdrink ze daarin! beval Raffles.

De reus nam den korf aanstonds op en ging er mee heen.

Brand keerde terug met een groote blikken trommel verbandmiddelen en andere zaken en Raffles begon de diepe wonde dadelijk te verbinden, na zich te hebben overtuigd, dat er geen edele deelen waren geraakt.

Hij goot haar iets tusschen de lippen van den inhoud van een klein fleschje uit fraai geslepen kristal en zeide toen tot Brand:

— Blijf hier bij haar waken! Laat niemand, maar dan ook niemand binnen! Ik wacht hier op de terugkomst van Henderson — ik neem hem met mij mede naar New-York — en ik ga afrekenen met Râm Doulah, den Moloch.

De volgende aflevering (No. 488) bevat:

HET EINDE VAN DEN MOLOCH.

---

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.